

Lord Lister
genaamd **Raffles**
De groote Onbekende.

No. 541

Het Indische Raadsel

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES		
	DUBEC	
J.v.K.		
<small>1re Sorte Fabriquee de</small>		<small>DUBEC SCHWARTZ</small>
<small>2^e</small>	<small>DUBEC ULTRA</small>	<small>DUBEC AROMATISE</small>
<small>3^e</small>	<small>DUBEC</small>	
<small>4^e</small>	<small>DUBEC</small>	
J VAN KERCKHOFF AMSTERDAM		
<small>Medaille d'Argent 1892</small>		<small>Medaille d'Argent 1895</small>
<small>de S.M. de P. de N. de B.</small>		<small>de S.M. de P. de N. de B.</small>

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM

NIEUWE SERIE.

HET INDISCHE RAADSEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het geheim van Turkington.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

„Boemmm! Boemmm!”

Dof dreunden de kanonschoten over het water van de Theems. Een blauw-grijze kruitdamp dreef, telkens als een vuurstraal een oogenblik vlak boven het water had geflikkerd, weg van de grijze oorlogsbodems, die op de rivier lagen en tot taak hadden de één en vijftig kanonschoten te lossen, ter verwelkoming van den Maharadjah van Indrabad, die gekomen was om een bezoek te brengen aan den keizer en koning van Groot Brittanië en Ierland en Indië.

Toen de schoten alle gelost waren en de kruitdamp was weggedreven, konden de talrijke toeschouwers, die zich op de kaden en aan de dokken verzameld hadden, een schitterend schouwspel waarnemen.

De ochtendzon straalde met schitterenden glans boven de kabbelende golfjes der rivier en overgoot de trotsche zeeschepen, die met duizende veelkleurige vlaggen waren gepavoiseerd, met een zee van licht.

Op de commandobrug van een der zeekasteelen stond, omringd door een talrijk gevolg, een rijzige, fiere, slanke mannengestalte.

Hij zag er uit als een verschijning uit een sprookje.

Raffles 541.

Kostbare juweelen en ordeteekenen versierden zijn borst.

Diamanten knopen en briljanten van ongekende grootte vonkelden op zijn groen- en purperkleurig zijden gewaad, terwijl op zijn als een tulband ineengedraaiden hoofddoek een halve-maan-vormig sieraad schitterde, dat samengesteld was uit de grootste en zuiverste diamanten van de geheele wereld. Alleen dit sieraad was een vermogen waard.

Als een fonkelende slang schitterde de met edelsteenen versierde scheede van het breede, licht gebogen zwaard, welks fraai gevormde greep in de handen van den drager rustte.

Het was de machtigste vorst van Indië — de Maharadjah van Indrabad — die zijn verplicht bezoek moest brengen aan den koning van Engeland.

Hij was een van de vijf Indische Maharadjahs, die met Koninklijke eer door het machtige Engeland werd behandeld.

Daarom lagen de trotsche pantserschepen gereed om hem met eerbetuigingen te ontvangen, zooals de Engelsche vloot deze alleen bewijst aan koningen en keizers.

En als een machtig koning kwam deze Indische vorst over de zee, omringd door een ge-

weldig aantal zijner krijgslieden, een gevolg, dat getooid was met alle kleuren van den regenboog, zwaard- en banierdraggers, danseressen en bedienden.

Het donkerbruine, scherp geteekende gelaat van den vorst was naar de haven gewend. In een rechte lijn lag het eskader van Englands gepantserde zeekasteelen voor zijn heerscheroogen.

Met vollen vlaggentooi groetten de oorlogschepen den trotschen, schatplichtigen Indischen vorst.

De matrozen in hun witte uniformen paradeerden in de raas en touwen.

De scheepsmuziek deed de tonen van het „God save the King” hooren en het luide gejoel der manschappen vermengde zich met het geloei der stoomfluiten en sirenen.

Vlak naast den Maharadjah stond in de uniform van kapitein der Koninklijke Garde de jonge Lord Turkington, wien de eervolle onderscheiding was te beurt gevallen om namens den koning van Engeland den Indischen vorst te Gibraltar te ontvangen en van daar naar Engeland te vergezellen.

Het duurde eenigen tijd, eer de groote, grijze kruiser, waarop de Maharadjah zich bevond, zich in beweging zette, want eerst moest de commandant van het Engelsche eskader naar het schip worden geroeid ter begroeting, maar toen dit eindelijk geschied was, stevende het trotsche oorlogsschip naar de kade, waar een feestelijk getooid paviljoen was opgericht.

Vlak bij dit paviljoen had zich een groote menigte opgesteld, die getuige wilde zijn van het voet aan land zetten van den vorst, die met zijn exotisch uiterlijk en zijn bont, schitterend uitgedost gevolg een diepen indruk op het prachtlievende Engelsche volk maakte.

Dichtbij den steiger was een eerewacht opgesteld, terwijl koninklijke lakeien stonden te wachten bij de hofrijtuigen.

Onder deze laatsten bevond zich een oudere bediende, die de eenvoudige, grijze met zilver afgezette livrei droeg van Lord Turkington.

Het rustige koele uiterlijk, dat den bediende gewoonlijk eigen was, had plaats gemaakt voor zenuwachtige ongerustheid.

Men kon het aan den ouden, grijzen man zien, dat hij een bijzondere taak te vervullen had.

Hij had geen oog af van de hooge autoriteiten, die ter begroeting aanwezig waren en die hij met zijn oogen tot spoed scheen te willen aansporen. Al die plechtigheden duurden hem veel te lang. Onafgewend keek hij naar zijn jongen meester, die niet van de zijde van den Maharadjah afweek en hem bij de verschillende plechtigheden aanwijzingen gaf hoe hij zich tegenover zijn gastheeren moest gedragen, om niet in strijd te handelen met het hofceremonieel, dat in Engeland nog veel uitgebreider is

dan in andere landen, met uitzondering van de vroegere kleine Deutsche Staten, die er gewoonlijk een wijze van eerbetoon op nahielden, dat aan het ridicule grensde en dat aanleiding is geweest tot de uitgave van bladen als *Simplicissimus*, waarin dergelijke malligheden dan ook behoorlijk aan den kaak werden gesteld.

Met elke begroeting, die plaats had, elke buiging, die gemaakt werd, rekende de oude lakei uit hoeveel minuten hem nog scheidden van het oogenblik, waarop hij zijn jongen meester enkele woorden in het oor kon fluisteren.

Nauwelijks waren de plechtigheden der ontvangst dan ook afgeloopen, of hij baande zich een weg door het gevolg totdat hij zijn jongen meester had bereikt.

Met een diepe buiging, het grijze hoofd ontblootend, bleef hij voor den jongen Lord staan.

Deze schrok.

„Ben jij daar, James?” vroeg hij verbaasd. „Waarom ben je hierheen gekomen?”

De oude bediende fluisterde met gedempte stem:

„Schrik niet mylord, uw vader ligt op sterfen. Hij is plotseling door een aanval van beroerte getroffen en toen ik een paar uur geleden uit huis vertrok om een poging te doen, U te bereiken, waren de doktoren vol angst voor zijn leven. Gij zult u moeten haasten, als gij uw vader nog levend wilt weerzien.”

De jonge man begon over al zijn leden te beven en moest den arm van den bediende grijpen om een steun te hebben.

Daarop spande hij al zijn energie in en richtte zich weer op.

„Het is goed, James,” zei hij, bijna toonloos. „Meld den doktoren, dat zij al het mogelijke moeten doen, opdat ik mijn vader nog levend terug zie. De dienst bindt mij nog tot hedenavond. Ik kan onmogelijk weg. Ik word op het paleis verwacht, en moet mijn plicht doen.”

De oude boog en trok zich terug. Zacht sprak hij tot zich zelf:

„Het zal te laat zijn.”

Een lange reeks van feestelijke plechtigheden volgde in de eerstkomende uren ter eere van den machtigen onderdaan van het Rijk. Voor ieder ander, behalve voor den jongen Lord Turkington, snelden de uren voorbij; hem was het alsof de tijd voorbijkroop, alsof het einde van den dag niet zou komen.

Eindelijk tegen tien uur in den avond trok de Maharadjah, die dien nacht in het Buckingham-paleis zou logeeren, zich in zijn vertrekken terug. Tot het laatste oogenblik was hij aan de zijde van den vorst gebleven en had deze door menig moeilijk oogenblik heen geholpen.

De vorst had dit niet onopgemerkt laten

voorbijgaan, maar hem met een vriendelijk woord bedankt voor zijn toewijding.

Had hij kunnen weten, welk offer dit den jongen Lord had gekost, hij zou hem als een held vereerd hebben, want de Indische vorsten zijn van een verrijnde beschaving, die een zoodanige karaktertrek naar waarde weten te schatten.

Maar Lord Turkington had niets gezegd. Hij was tot het einde toe de volmaakte hoveling gebleven, die hij zich van het begin af getoond had, en alleen toen de deur achter den vorst was dicht gevallen en hij wist, dat hij de eerste vier en twintig uren meester van zijn tijd was, voelde hij in welke spanning hij had verkeerd.

Alsof hij een ander masker voordeed, zoo veranderden nu zijn trekken. De beleefde glimlach verdween van zijn gelaat, zijn trekken ontspanden zich, zijn oogleden trilden en hij voelde, dat hij op het punt stond in tranen uit te barsten.

Hij twijfelde er niet aan, dat hij te laat zou komen aan het kasteel zijner vaderen, maar toch wilde hij niets ongedaan laten. Als een wervelwind snelde hij in zijn schitterende uniform door de lange marmeren, schitterend verlichte gangen, daalde, zonder op de lift te wachten, langs een achtertrap naar de vestibule aan de achterzijde van het paleis af en begaf zich naar de binnenplaats, waar hij hoopte zijn auto te zullen vinden.

Dit was dan ook inderdaad het geval.

Van het uur af, waarop de Maharadjah zijn intrede in het paleis had gedaan, was Robertson, de chauffeur van het kasteel Turkington niet van zijn zitplaats opgestaan, om elk oogeblik gereed te zijn, met zijn jongen meester te kunnen wegrijden.

Nauwelijks zag de man dan ook de bekende uniform in de deuropening verschijnen, of hij rukte het portier open, terwijl hij tegelijkertijd de motor inschakelde.

Het volgende oogeblik schoof de groote, donkerbruine limousine de tuinpoort uit, nagestaard, door de menigte, die zich daar verzameld had, om de kostbaar gekleede gasten te zien vertrekken en hem, die daar in de auto zat, misschien benijdde, er weinig aan denkend, dat het grootste verdriet, dat de mensch kan ondervinden, ook dezen jongen officier, in zijn fraaie uniform en die op zoo jeugdigen leeftijd reeds een zoo hooge post bekleedde, niet gespaard bleef.

Het was tegen elf uur in den avond toen hij eindelijk het oude, deftige paleis van zijn vader binnentrad.

Reeds in de voorhal zag hij aan het uiterlijk der op hem wachtende bedienden, dat hij te laat kwam.

Een kamerdienaar geleidde hem zwijgend naar het slaapvertrek, dat zich naast de studeerkamer zijns vaders bevond.

Hier vertoefde de oude notaris der familie, de heer Barring, die op de komst van den erfgenaam, den jongen Lord Turkington, wachtte.

Met een warmen handdruk bedankte Lord Richard den trouwen raadgever van zijn vader, toen deze hem met enkele wel gekozen woorden condoleerde met het door hem geleden verlies.

„Gij hebt waarschijnlijk het droevige voorrecht gehad, Mr. Barring, de laatste woorden van mijn vader te hooren” zei Richard, „de dienst van den koning maakte het mij onmogelijk.”

De notaris boog zwijgend en opende zijn aktenportefeuille.

Hij haalde daaruit eenige geel geworden familiepapieren te voorschijn, benevens een groote witte enveloppe, die met vijf lakken, waarop het zegel der familie Turkington was afgedrukt, gesloten was.

Hij legde deze papieren naast zich neer, keek den jongen Lord aan en schraapte zijn keel.

„Indien Uwe Lordschap denkt, dat de vermoeienissen van den dag en de ontroering van dit oogeblik niet te groot zijn geweest, om mij aan te hooren, dan zou ik Uwe Lordschap willen verzoeken eenige oogeblikken naar mij te willen luisteren.”

Richard knikte afgetrokken met het hoofd. Het kon hem niet schelen eenige oogeblikken naar den notaris te luisteren; hij was door de gebeurtenissen overweldigd en hij gevoelde geen lichamelijke vermoeienis meer. Zijn gedachten joegen onstuimig door zijn brein en hij bedacht, dat het misschien wel goed voor hem zou zijn den notaris te laten spreken, daar hem dit wellicht eenige afleiding zou verschaffen.

Hij schoof daarom zijn stoel wat dichter bij en schikte zich tot luisteren.

De notaris die dit zag, schraapte nog eens zijn keel, kuchte en begon.

„In de eerste plaats heb ik de eer uwe Lordschap mede te deelen, dat zij, nu Lord Halmar Turkington, uw vader, is overleden, in alle rechten treedt als hoofd van de familie. Dit is slechts een voorloopige aankondiging, daar de wet voorschrijft, dat binnen een maand na het overlijden van het hoofd eener familie, het nieuwe hoofd in tegenwoordigheid der voornaamste familieleden moet worden geïnstalleerd.

„Ik heb U daar dus niet verder mede te vermoeien. Er is echter iets anders, dat zoo lang uitstel niet kan dulden.”

Lord Richard keek den notaris even verrast aan, maar op het perkamenten gelaat van den ouden dienaar der wet stond niets te lezen.

„Het betreft de volgende zaak,” ging deze voort, na nog eens gekucht te hebben.

„Sedert eenige jaren berust bij ons een

schrijven, dat mylord, uw overleden vader, eigenhandig in onze tegenwoordigheid heeft geschreven en in deze enveloppe heeft gesloten."

Hier hield de notaris de groote gelakte enveloppe omhoog.

„Dat schrijven heeft sedert dat oogenblik bij ons berust en daar wij het bevel hadden, om het bij het overlijden van Lord Halmar onmiddellijk aan U ter hand te stellen, heb ik het onmiddellijk medegebracht naar het kasteel, toen wij hoorden, dat uw vader door een doodelijke ongesteldheid was getroffen.

„Het was mijn plicht u dit schrijven zoo spoedig mogelijk te overhandigen en hiermede voldoe ik thans aan dien plicht."

Hierbij overhandigde hij met plechtig gebaar de verzegelde enveloppe, die den jongen Lord uit zijn handen aannam en op tafel neerlegde.

„Het spreekt van zelf," aldus ging de notaris voort, „dat gij het schrijven, dat het bevat, kunt lezen op een oogenblik, hetwelk u daartoe het meest geschikt voorkomt. Niettemin veroorloof ik mij uwe Lordschap er op te wijzen, dat het zeer wel mogelijk is, dat gij naar aanleiding van den inhoud eenige vragen tot mij zoudt willen richten en aangezien ik nu toch hier ben...."

Mr. Barrington voleindigde den zin niet, maar keek den jongen Lord met vragenden blik aan.

Deze antwoordde:

„Gij hebt gelijk Mr. Barrington; het zal het best zijn, dat ik den brief onmiddellijk lees. Misschien dat ik naar aanleiding daarvan uw diensten nog noodig heb."

Na dit gezegd te hebben sneed de jonge Lord het couvert met zijn zakmes open en begon te lezen.

Het schrijven luidde:

Mijn lieve, eenige Zoon,

Daar in onze familie plotselinge sterfgevallen veelvuldig voorkomen en mij dus ook een dergelijk lot kan beschoren zijn, schrijf ik dit stuk, dat je, in geval ik mocht sterven, zonder dat je daarbij tegenwoordig waart, of zonder dat ik in staat mocht zijn, vóór mijn verscheiden met je te spreken, zoo spoedig mogelijk na mijn dood moet worden overhandigd.

Ik schrijf dit afgescheiden van mijn testament, omdat je hetgeen hierin staat niet moet beschouwen als mijn wil, maar slechts als een verzoek, dat ik je nochtans met al mijn kracht aanbeveel op te volgen.

Zooals je weet is de post van Engelsch gezant bij het hof van den Maharadjah van Indrabad erfelijk in onze familie. Wij zijn rijk met aardsche goederen gezegend en aangezien de hofhouding in Indrabad zeer kostbaar is, kunnen alleen diplomaten, die over een groot

particulier vermogen beschikken, deze eerepost vervullen.

Ik herhaal, dat deze post daarom erfelijk in onze familie is geweest. Ook ik zou voor deze post aangewezen zijn, als ik de oudste der familie geweest was, maar daar dit niet het geval was en ik pas in het bezit der titels en het vermogen ben gekomen, na den dood van je oom en ik toen te oud was, heeft men mij gelukkig niet in aanmerking doen komen.

Ik weet echter met wiskundige zekerheid, dat men jou, na afloop van je diensttijd en nadat je je diplomatieke studiën zult hebben voleindigd, zeker naar Indië zal zenden.

Ik hoop, dat je den moed zult hebben niet te gaan en alle aardsche macht en eer zult weten te weerstaan.

Ik heb daarvoor een bijzondere reden.

Nu, na mijn verscheiden, krijg je inzage van onze familiechroniek en je zult daarin lezen van het gruwelijke lot, dat in Indië onze familie wacht: de dood in tweeledige gedaante, lichamelijk en geestelijk.

Je weet, dat ik niet de directe erfgenaam van mijn vader was. Mijn oudere broer stierf in Indië. De oudste broer van mijn vader vond daar eveneens den dood en sinds zes geslachten vermeldt onze familiechroniek het ontzettende feit, dat steeds de eerstgeborene zijn leven liet in Indië.

Dat zou een ongelukkig toeval kunnen zijn, maar helaas, de zaak verandert er niet door en het geheimzinnige van dit doodenraadsel werd nimmer opgelost.

Je voorvaderen stierven, omdat zij, evenals een muskiet in het kaarslicht, in een mysterieusen dood werden gelokt.

Daarginds, in Indië, in een van de sprookjesachtige geheime tempels, ontdekte je ongelukkige voorvader, Lord Albert, voor ongeveer tweehonderd jaar, een der onoplosbare Indische raadsels en nam het in bezit. Die buit, welke ons allen steeds onbekend is gebleven, werd hem, voordat hij ze naar Engeland kon overbrengen, weer ontstolen.

Dit verlies oefende een eigenaardigen, physischen druk op hem uit. Hij keerde niet weer naar Londen terug. Hij bleef in Indië en trachtte het gestolene terug te vinden. Zijn laatsten brief, dien je in het archief zult vinden, schreef hij aan zijn vader en hierin meldde hij, dat hij nimmer meer gelukkig kon zijn, tenzij hij weer in het bezit zou komen van het door hem gevonden Akasa.

Eenige maanden later stierf hij krankzinnig. De geheimzinnige naam Akasa is alles, wat wij van het voorwerp weten. En dit woord is een vloek voor ons, zet zich vast in onze hersens en oefent een duivelsche macht op ons uit.

Als een helsche suggestie dwingt het ons, het raadsel uit te vorschen en alle leden van

onze familie, die hieraan geen weerstand konden bieden, stierven krankzinnig in Indië.

Ik bezweer je, ik smEEK je bij alles wat mij heilig is, omdat je de laatste bent van ons geslacht: ga nooit naar Indië en bedank voor den eerepost van den koning als hij je dien aanbiedt.

God behoede je en late zijn zegen op je rusten.

Je vader Lord Halmar Turkington."

Met brandende oogen staarde de jonge Lord naar het fijne schrift van de hand zijns vaders, dat hem een onbegrijpelijk raadsel mededeelde.

Geruimen tijd bleef hij, met het hoofd op de hand geleund, onbeweeglijk zitten. Alle gebeurtenissen, die hij vandaag had medegemaakt trokken aan zijn geestesoog voorbij en nu hij deze woorden van zijn overleden vader gelezen had, zag hij zich zelf al, met eer en roem overladen, aan het Indische hof van den Maharadjah geplaatst. Maar het volgende oogenblik zag hij het spook der waanzin voor zijn geest oprijzen en hij huiverde.

"Zou het waar zijn?" vroeg hij zich af. Niet dat hij ook maar één oogenblik twijfelde aan de waarheidsliefde van zijn vader, maar als de waanzin erfelijk was in de familie, was het dan niet even goed mogelijk, dat zijn vader dit stuk geschreven had in een oogenblik van verstandsverbijstering?

Hij besloot zich daaromtrent zekerheid te verschaffen.

Met een snelle beweging naderde de jonge Lord den notaris en, naar den brief wijzend, vroeg hij:

"Kent gij den inhoud van dit schrijven van mijn vader, Mr. Barring?"

Bevestigend knikte deze.

"Zijn Lordschap overhandigde het mij persoonlijk," ze hij.

Lord Richard keek hem met onvasten blik aan:

"Was mijn vader in het uur, toen hij dit schreef, bij zijn volle bewustzijn, of was zijn geest niet helder meer?"

"Zijn Lordschap was, zooals mijn compagnon zou kunnen getuigen, volkomen bij zijn bewustzijn," luidde het antwoord.

Lord Richard schudde twijfelend het hoofd.

"Gij kent den inhoud van dit schrijven, Mr. Barring. En vindt gij dien inhoud niet, even goed als ik, zóó vreemd, dat mijn vraag begrijpelijk is?" vroeg lord Richard nu.

"Zeer zeker," antwoordde Mr. Barring. "Maar mij zijn de gebeurtenissen in uwe familie reeds jarenlang bekend."

"En wat denkt gij ervan, gij, als helderdenkend jurist?"

Notaris Barring haalde de schouders op.

"Ik heb dikwijls over het geheim nagedacht en verschillende oplossingen ervoor gezocht, maar of ik een juiste vond, kan ik niet zeggen."

"Ik bid u, zeg mij uw meening," drong de jonge Lord aan.

De oude heer zweeg eenige seconden, voordat hij antwoordde:

"Ik zou uw Lordschap daarmede waarschijnlijk verontrusten, misschien zelfs krenken."

"Neen; neen, zeer zeker niet. Spreek gerust," verzocht de Lord op gejaagden toon.

Notaris Barring rekte zijn magere gestalte uit, als om kracht te zoeken voor hetgeen hij te zeggen had. Daarop begon hij:

"Van een geneeskundig standpunt bezien, zou de oplossing van het raadsel een ziekelijke erfelijkheid in uw familie zijn, een soort vervolgingswaanzin, waarvan tot dusverre telkens een der leden van uw geslacht het slachtoffer werd."

Lord Richard sidderde.

Ja — zeker — de oude notaris had gelijk, dacht hij.

Waanzin, erfelijke waanzin moest het zijn. Een vreeselijke toekomst, waartegen noch menschelijke kundigheden, noch de heiligste eeden iets vermochten. En als een drenkeling zocht hij naar een middel, dat hem van dit vreeselijke spook van den waanzin zou kunnen redden.

Notaris Barring raadde de gedachten van den jongen Lord; hij zag de wanhopige uitdrukking in diens oogen en om hem gerust te stellen zei hij:

"Het zou natuurlijk mogelijk kunnen zijn, dat die Akasa werkelijk bestond en dat het bezit ervan den eigenaar als een zoo groot geluk voorkomt, dat het verlies er van hem doodt. Maar het komt mij zeer twijfelachtig voor of het Indische raadsel wel in werkelijkheid bestaat en ik waarschuw u als vriend van uw overleden vader: volg zijn raad, vermijd Indië en ga het dreigende gevaar op die manier uit den weg."

"Gij hebt gelijk," antwoordde Richard, wiens geestkracht was teruggekomen, "de eed, dien ik aan het sterfbed van mijn vader zal afleggen, zal voor mij een sterk wapen zijn tegen alle Indische fakirkunsten en mysteriën."

Hierna betrad hij met vaste schreden de sterfkamer.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Raffles als helper.

De plechtige bijzetting van het lijk van wijlen Lord Turkington had plaats op het familiegoed in de nabijheid van Londen.

Onder de aanwezigen viel in het bijzonder de Maharadjah van Indrabad op en zijn tegenwoordigheid was niet alleen een uiting van hoffelijke etikette, maar tevens een plichtsvervulling.

Aan het hof van den Maharadjah was, zooals wij weten, steeds de waardigheid van Engelsch gezant bekleed door een der leden van de familie Turkington.

En aan dit hof hadden zich de tragedieën van alle Turkingtons afgespeeld, van de laatste was de Maharadjah ooggetuige geweest.

De vorst, niettegenstaande hij aan de wetten en gebruiken van zijn land streng de hand hield, was niettemin een zeer beschaafd man, die de vormen en etiquette van de Westersche landen ook zeer goed kende. Toen hij hoorde van het sterfgeval ten huize van Turkington juist op het oogenblik, dat de jonge Lord zijn plichten aan zijne zijde vervulde, begreep hij onmiddellijk, dat er van hem iets meer werd verwacht dan een gewoon rouwbezoek. Hij had Lord Richard de hand gedrukt en den jongen man zooveel echt gevoelde deelneming betuigd, dat deze er zeer door ontroerd was.

Nadat de plechtigheden waren afgeloopen en bijna alle belangstellenden de kapel, in wier gewelven de Turkingtons sinds eeuwen rustten, hadden verlaten, bleef de Indische vorst als een der laatsten achter en liet door zijn adjudant een prachtigen krans op het graf neerleggen van den in Indië gestorven broeder van den overleden Lord.

In gedachten verzonken bleef de Maharadjah voor de eenvoudige bronzen graftombe staan en las het opschrift:

„Lord Allan Turkington, geb. den 10 December 1842 te Londen, gestorven den 4 Mei 1872 te Calcutta”.

De vorst schudde het hoofd en, terwijl hij zich tot den adjudant wendde, zei hij:

„Dat opschrift is onjuist! Waarom?”

Hoe zacht hij ook had gesproken, de jonge Lord had deze woorden verstaan, juist op het oogenblik waarin hij afscheid nam van den geestelijke, die den dienst had geleid.

Verbaasd wendde hij zich tot den vorst:

„Uwe Hoogheid gaf eenige twijfel te kennen over het opschrift van het graf van mijn overleden oom, als ik goed hoorde.”

„Zeer juist, mylord”, antwoordde de vorst. „Ik zie hier als plaats van overlijden Calcutta, terwijl het inderdaad de hoofdstad van mijn

land was, waar uw voorvader is gestorven. In plaats van Calcutta moest hier Indrabad staan. Zou dit niet bekend zijn in uw familie, of. . . .”

De vorst zweeg plotseling, alsof hij op het punt was geweest, een onbescheidenheid te begaan.

Lord Richard keek hem met vragende oogen aan. Voor hem doemde, tengevolge van de woorden van den Hindoe, onwillekeurig het raadselachtige familiegeheim op.

De stille slaper onder de bronzen graftombe en de Indische vorst, die hier, vonkelend van juweelen, voor hem stond, zouden die twee door dit geheim samen verbonden zijn? De levende zou wellicht kunnen zeggen, wat de dood verzweeg; wat zelfs de letters op het bronzen graf verzwegen en wat nu als een leugen werd gebrandmerkt.

Lord Richard wendde zich, nadat hij het opschrift nogmaals had gelezen, tot den vorst.

„Uwe Hoogheid, mijn voorouders zijn allen zonder uitzondering, in Calcutta gestorven, zooals deze grafsteenen verkondigen. Geen enkele vermeldt Indrabad.”

De vorst haalde de schouders op.

„Misschien vergis ik mij.”

Nu trad Lord Richard vlak voor hem:

„Vergeving, Uwe Hoogheid zal zich waarschijnlijk niet vergissen en zeker weten, wanneer, hoe en waar mijn voorvader in Indrabad is gestorven.”

Daar de vorst bleef zwijgen, blijkbaar niet wetende wat te moeten antwoorden, wendde lord Richard zich tot den geestelijke, minister Brown, die nog niet vertrokken was, maar, toen de jonge Lord den vorst over deze kwestie aansprak, in de nabijheid was blijven staan.

„Kunt gij mij ook over deze geschiedenis inlichten, reverend?” vroeg hij.

„Laten wij de rust der dooden niet storen,” antwoordde de geestelijke.

„De wenschen der dooden zijn heilig voor de levenden; zij zullen deze naamsverandering hebben bevolen uit voorzorg voor het na hen komende geslacht.”

„Dus het heeft gevaarlijke gevolgen, als de overlevende den naam Indrabad verneemt en dezen in verband brengt met den dood zijner voorouders? Ik verzoek u, mij dat op te helderen,” zei Lord Richard.

„Ik kan Uwe Lordschap dat niet verklaren,” antwoordde minister Brown, „ik kan alleen zeggen, dat dit opschrift is vervaardigd op bevel van het toenmalige hoofd der familie Turkington. Uw Lordschap mag misschien gelijk

hebben, dat de naam Indrabad niet genoemd mocht worden en in plaats daarvan Calcutta in den steen is gebeiteld. Eigenlijk komt het op hetzelfde neer, waar wij onzen laatsten adem uitblazen."

Lord Richard staarde in diep gepeinzen verzonken naar de graven. Welk afschuwelijk geheim mochten zij wel verbergen?"

Was het een vloek, die op de familie rustte? Lagen daar de slachtoffers van den erfelijken waanzin? Waren ook zijn hersenen niet reeds aangeroerd door die vreeselijke hand en had de langzame, onafwendbare verbijstering van zijn verstand reeds een aanvang genomen?

Was het niet reeds het eerste teeken van vervolgingswaan, dat hij zich erdoor bedreigd meende en angstig was?

Als kokende golven doorwoelden deze gedachten zijn brein. Hij gevoelde zich zwak en angstig. Hij was een krijgsman en onbevreesd voor lichamelijke gevaren, maar voor de vreeselijke geheimen van het bovenzinnelijke was hij bevreesd.

Angstig, haast smeekend keek hij den Indischen vorst, die nog steeds onbeweeglijk naast hem stond, aan.

"Mijn vader," aldus sprak hij op zachten toon den vorst aan, „heeft mij een stuk doen overhandigen, dat hij eenigen tijd voor zijn verscheiden geschreven heeft en dat eenige inlichtingen bevat over de rampen, die onze familie hebben getroffen. In dat stuk is sprake van een Indisch geheim, een Indisch kleinood of voorwerp, waarvan de vorm en de aard ten eenen male onbekend zijn, doch waarvan de naam bewaard is gebleven. Mijn vader sprak in zijn brief over een Akasa. Weet Uwe Hoogheid misschien wat dat is en of het in verband moet worden gebracht met deze eigenaardige naamsverandering op de grafstenen?"

Groot en helder zagen de oogen van den Indischen heerscher hem aan.

"Al wat ik weet," sprak de vorst, „is, dat een uwer voorouders het geheim van een Indischen tempel, dat Akasa heet, moet hebben gestolen en daardoor — vergeef mij de harde uitdrukking — krankzinnig is geworden."

"Houdt Uwe Hoogheid het bestaan van dat Akasa voor waarschijnlijk?" vroeg Lord Richard.

De Maharadjah dacht zwijgend eenige oogenblikken na; hij ging eenige schreden achteruit en zijn oogen straalden met een eigenaardigen glans.

"Ik wil u, als vriend, de volle waarheid zeggen," begon de Maharadjah, „wij, vorsten van het Indische volk, wij Maharadjahs, zijn niet ingewijd in de geheimen van onze machtige priesterkaste, de Brahmanen. Wat de priesters ons vertoonen, schijnt den nuchter denkenden mensch onbegrijpelijk. Gaat het verstand on-

derzoeken, dan —" hij maakte een veelzeggende handbeweging naar de graven.

Lord Richard had hem begrepen.

De Maharadjah reikte den jongen Lord zijn hand tot afscheid en verliet den grafkelder.

Toen de Maharadjah den drempel der kapel betrad, waarop het zonlicht scheen, vonkelden de diamanten van zijn tulband in wonderschoone kleuren, lichtbundels werpend in den donkeren grafkelder.

Nadat de vorst en de andere hoogwaardigheidsbekleeders den grafkelder verlaten hadden, wierp Lord Richard een laatsten blik op de tomben, als wilde hij zich het voorkomen van deze plek in het geheugen prenten. Hij was niet van plan hier ooit terug te keeren.

De dood van zijn vader en de vreemdsoortige geschiedenis, die hij daarna had vernomen, hadden hem meer aangegrepen, dan hij zich zelf wilde bekennen, zoodat hij het besluit nam er zoo weinig mogelijk aan te denken en zijn geest zooveel mogelijk te verstrooien.

Lord Turkington deed dan ook in de eerstvolgende dagen zijn uiterste best om niet te denken aan het geheimzinnige Akasa.

Hij verdiepte zich in allerlei studies, hij schreef, schilderde, deed aan sport, maar wat hij ook in het werk stelde, steeds concentreerden zich zijn gedachten weer op het spookbeeld, het Indische geheim.

Zoodra hij in een boek de letter A zag, vormde hij die tot het woord Akasa.

Overal vervolgde hem dit woord, dat hem langzamerhand krankzinnig moest maken. Op zekeren ochtend, na een ellendigen, slapeloozen nacht werd het hem duidelijk, dat er slechts twee wegen voor hem openstonden, om een eind te maken aan deze onduldbare marteling. Of hij werd een meenedige en trok naar Indië, of hij maakte aan alles een einde door een kogel.

Maar toen hij zoo somber voor zich uit zat te staren kwam plotseling een nieuw denkbeeld in het brein van Lord Richard op.

Hij besloot den beroemden Indischen onderzoeker, professor Cameron, te gaan raadplegen.

Niets wilde hij onbeproefd laten en reeds een uur later overhandigde de bediende van den professor zijn meester een visitekaartje van Lord Richard met de mededeeling, dat de Lord den professor over een gewichtige aangelegenheid wenschte te spreken.

Weldra zat de jonge Lord tegenover den geleerde in diens bibliotheek, die, behalve een compleet boekenmagazijn, ook een museum van Indische rariteiten mocht worden genoemd.

Aandachtig luisterde de professor naar de uiteenzettingen van zijn bezoeker en men zal zich diens verbazing eenigszins kunnen voor-

stellen, toen deze expert op folkloristisch en ethnologisch gebied moest bekennen, nimmer van het geheimzinnige Akasa te hebben gehoord.

Om niets ongedaan te laten, sloeg de professor nog verschillende oude en nieuwe boeken over Indië op, maar kon, zooals hij ook wel gedacht had, niets over het vreemde woord vinden.

Professor Cameron, een gevoelig, zachtvaardig geleerde, scheen vreeselijk te doen te hebben met den jongen man, die hem zoo vol vertrouwen genaderd was en dien hij zoozeer tegen zijn zin even wijs moest laten weggaan, als hij gekomen was.

Hij zat met een verdrietigen trek op zijn gezicht over het geval na te denken, tot zijn oude, gladgeschoren gelaat plotseling verhelderd werd door een vroolijken trek om zijn lippen. De professor kreeg een inval, die hij aanstonds aan zijn jongen bezoeker mededeelde.

Er zou dien avond een lezing plaats vinden in het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap door Lord William Aberdeen, een bekend ontdekkingsreiziger, die reeds meerdere malen verre reizen in onbekende streken had ondernomen en daarvan steeds zeer interessant materiaal had medegebracht. Zelfs in die landen, welke overvloedig door touristen werden bezocht, had hij dingen gevonden, die door anderen onopgemerkt waren gebleven, zoodat het Genootschap dan ook altijd met belangstelling zijn lezingen, welke gewoonlijk door een menigte zeer interessante lantaarnplaten werden verduidelijkt, tegemoet zag.

Zooals gezegd, zou dienzelfden avond een lezing van den Lord plaats vinden in de zalen van het Genootschap en wel juist over het land, dat nog zooveel geheimzinnigs bleek te bevatten, namelijk over Britsch Indië.

Lord Richard Turkington nam de uitnodiging van professor Cameron, om bij deze belangrijke lezing tegenwoordig te zijn, dankbaar en met beide handen aan. Hij twijfelde er niet aan of hij zou thans wat meer over het Akasa te weten komen.

Maar ook dien avond werd in de donkere zaal zijn verwachting teleurgesteld. Hij mocht niets vernemen over datgene, waarvan zijn geheel wezen vervuld was. Wel kreeg hij een overvloed van interessante bijzonderheden te hooren en zag hij voor zijn oogen op het groote, witte doek de fraaiste en belangwekkendste lantaarnplaten, de schitterende architectuur, de geheele flora en fauna van het Engelsche bezit in het Oosten verschijnen, maar geen woord werd gerept over het Akasa. Toen de lezing ten einde was en de spreker door het auditorium luide werd toegejuicht, was Lord Turkington nog even wijs wat dit woord betreft, als hij gekomen was.

Maar Professor Cameron gaf den moed nog niet op. Toen de bijeenkomst door den voorzitter opgeheven werd, spoedde de professor zich naar de Bestuurstafel, waar hij met zijn invloed er weldra in slaagde den spreker van dien avond te ontmoeten.

In korte woorden deelde de professor den Lord mede waarvoor hij gekomen was. Hij stelde hem Lord Turkington voor en weldra waren deze twee leden van den Engelschen hoogen Adel in een ernstig gesprek verdiept.

Lord William Aberdeen, die in Londen een fraai huis bewoonde in Regent Park, stond algemeen als een filantroop bekend. Hij scheen geld genoeg te bezitten, om zijn leven te kunnen wijden aan den arbeid, dien hij het liefst wilde verrichten, zoodat het niet dan zeer natuurlijk was, dat Lord Aberdeen, vergezeld van zijn secretaris, Charles Brand, vaak op reis ging.

Hij was nu betrekkelijk pas kort geleden teruggekeerd van een reis naar de Vereenigde Staten, terwijl hij vlak daarvoor een reis had gemaakt naar Indië en wel voornamelijk naar de kustprovincie Bombay, waar hij behalve de noodige merkwaardigheden, die hij heden avond op het doek had gebracht en waarover hij op meeslepende wijze verteld had, ook nog een schat gevonden had, die in het leven van twee vrouwen van Indische afkomst, welke tot dusverre in bittere armoede hadden geleefd, een groote verandering ten goede had gebracht.

De wereldreiziger hoorde met belangstelling het verhaal van den jongen Lord Turkington aan en men kan zich diens vreugde voorstellen, toen Lord Aberdeen hem onmiddellijk te kennen gaf, dat hij bereid was zich opnieuw naar Indië te begeven, teneinde daar een onderzoek naar het geheimzinnige voorwerp met den even geheimzinnigen naam Akasa, in te stellen.

Aanvankelijk toonde Lord Turkington veel zin om hem naar Indië te vergezellen, maar Lord Aberdeen slaagde er in hem van dat voornemen af te doen zien, hetgeen hem niet zooveel moeite kostte, daar Lord Richard zich de smeekbede van zijn vader herinnerde, om zich nimmer naar Indië te begeven, daar dit land een noodlottigen invloed uitoefende op den geestestoestand van de leden der familie Turkington.

Zeer verlicht van gemoed nam Lord Turkington afscheid van den beroemden reiziger en onderzoeker Lord Aberdeen, aan wien hij zich ten zeerste verplicht gevoelde.

Lord William Aberdeen werd tegen elf uur dien avond afgehaald per automobiel. In de groote, fraai donkerblauw gelakte limousine bevond zich een jonge, blonde man, die zooals bleek Charles Brand was, de secretaris van

den Lord, terwijl achter het stuurrad een soort reus zat. Deze groote, zware man was niemand anders dan James Henderson, de vertrouwde chauffeur van zijn Lordschap, die zijn meester met kinderlijke aanhankelijkheid vereerde en voor hem door het vuur zou zijn gegaan.

Geruischloos schoof de groote, snelle wagen door de Londensche straten en na een half uur hield hij stil voor een fraaie, ofschoon niet al te groote villa in Regent Park, waar Lord Aberdeen woonde.

De lord stapte met zijn secretaris uit en het was den laatste aan te zien, dat hij niet al te best in zijn humeur was. De Lord had zijn secretaris, die tevens in den loop der jaren zijn vriend geworden was, medegedeeld, dat hij van plan was zoo spoedig mogelijk opnieuw naar Indië te vertrekken. Tegen zijn gewoonte in echter, had hij besloten, die reis dit keer alleen te maken.

Dit had Brand niet zeer aangenaam gevonden. Niet, dat hij zoo graag de reis had medegemaakt, maar hij verloor zijn vriend en meester niet graag uit het oog. Want hij alleen was deelgenoot van het geheim, dat Lord William Aberdeen nog iemand anders was dan de exploratie-reiziger alleen. Hij wist dat de deftige Lord, die vlak voor hem zijn villa binnestapte, óók John Raffles was, de gentleman-inbreker, van wien niemand vermoedde, dat hij één en dezelfde was als de bekende filantroop.

Het dubbel-leven, dat hij leidde, was alleen aan zijn vriend bekend, zoodat deze dus ook alleen afwist van de gevaren, die den lord in zijn hoedanigheid van Raffles, elken dag, neen, elk uur, elke minuut boven het hoofd hingen. Hij was gewoon al diens avonturen en gevaren te deelen, zoodat het alleszins begrijpelijk was dat hij hem niet gaarne lang uit het oog verloor. En nu zoo'n verre reis naar Indië! Dat stond hem niets aan. Toch sprak hij geen woord tegen, want hij wist maar al te goed, dat hetgeen Lord Aberdeen, of anders gezegd John Raffles, in zijn hoofd had, ook moest gebeuren. Tegenspraak baatte bij dien bizonderen man niet. Al zou hij, — zooals de term luidt, — ook op zijn achterste beenen gaan staan.

Hij zweeg dus en wachtte bedaard op nadere inlichtingen, die voorzeker niet zouden uitblijven.

Dit was dan ook inderdaad het geval en voor de beide vrienden zich in hunne respectievelijke slaapvertrekken terugtrokken, had Brand reeds de noodige maatregelen getroffen, opdat zijn vriend den volgenden ochtend met den eersten trein naar Dover zou kunnen vertrekken, vanwaar hij zich zou inschepen, om met de eerste de beste boot van de Green-Star lijn naar het geheimzinnige Indië te vertrekken.

Te middernacht was alles besproken en voor den volgenden ochtend, zoover dit mogelijk was, in gereedheid gebracht.

Beneden in het sousterrain stonden een aantal koffers gereed, welke altijd met de noodige zaken voor een reis naar de tropen gevuld waren, zoodat de voorbereidselen niet zoo veel tijd in beslag namen, als men zou kunnen denken.

Nadat een en ander was gereed gezet, heerschte er weldra een diepe rust in het luxueus ingerichte huis en niets wees er op, dat den volgenden ochtend de eigenaar van al deze luxe zich vrijwillig het genot zou ontzeggen van al die gemakken, welke het huis hem bood, om een gevaarlijke reis te gaan ondernemen, waarvan de uitslag ten minste zeer twijfelachtig mocht worden genoemd.

Maar dat was nu eenmaal Raffles' karakter. Zoo fel als hij was tegen de misdaad in welken vorm ook, zoo vol ijver was hij wanneer het gold rechtschapen menschen te helpen van welken rang of stand deze ook waren.

De familie Turkington was hem reeds sedert jaren bekend en de humane hoedanigheden, welke alle leden dier familie bezaten, alsmede de uitstekende eigenschappen waarover zij beschikten bij het uitoefenen van hun plichten en ten slotte het ongelukkige lot, dat velen hunner in het verre Indië beschoren was geweest, hadden hem met sympathie vervuld en hij had dan ook con amore besloten hen te helpen zooveel in zijn vermogen was.

Den volgenden ochtend reeds vroeg waren de bewoners van de villa in Regent Park op. In de groote vestibule stond de Italiaansche kok, alsmede de oude kamerdienaar van zijn Lordschap, Gaston, gereed om hun heer de hand tot afscheid te drukken.

Voor de deur stond de groote limousine met Henderson aan het stuurrad, die tusschen haakjes zich maar niet begrijpen kon, waarom zijn meester hem niet mee op reis nam, daar hij meende dat zijn sterke vuisten nog wel eens noodig konden zijn.

Met een paar lichte handvaliesjes gewapend, (de groote zware koffers waren reeds eerder naar den trein gebracht,) stonden Raffles en Brand gereed om in te stappen.

De handen der dienaren werden gedrukt en met een „Tot Weerziens!“ steeg de reiziger in, om zijn tocht naar het Onbekende te aanvaarden.

Toen de auto terugkeerde en door Henderson in de garage gereden werd, was de groote chauffeur stil en in zich zelf gekeerd. Hij was, met het andere personeel, met een half jaar salaris naar huis op vacantie gestuurd, maar hij had veel liever zijn meester vergezeld.

Zoo ging het ook Brand, die den geheelen dag uit zijn humeur bleef en pas den volgen-

den dag, toen hij op weg was naar een der buitenverblijven van zijn vriend in Yorkshire, waar hij de zomermaanden zou doorbrengen, gevoelde hij zich weer een weinig normaal worden, ofschoon zijn gedachten nog vaak bij den pas vertrokken vriend vertoefden.

Raffles daarentegen had zich volkomen op zijn gemak aan boord van het stoomschip „Orissa", dat hem naar Britsch-Indië zou voeren, geïnstalleerd, onbewust van de avonturen en gevaren, die hem in het land der Brahmanen en fakirs wachtten.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

De dochter van den vorst.

In het Zuiden van Indrabad, de prachtige residentie van den Maharadja, is een geheimzinnige doodenstad gebouwd van groote uitgestrektheid.

Het is een stad, bestaande uit honderden reusachtige graven, prachtige monumenten uit vroegere tijden.

Grafsteenen van kostbaar marmer, koepels van bontgekleurde, geglazuurde steenen en wanden, die versierd zijn met kunstig beeldhouwwerk.

Een prachtig park omgeeft deze rustplaatsen der eenmaal zoo machtige vorsten en heerschers van Indrabad.

Vijftig eeuwen gingen over deze marmerblokken heen. De dooden zijn reeds lang tot stof vergaan, maar hunne gedenkstenen verkondigen nog heden ten dage van hunne werken.

Eenzaam en verlaten ligt deze doodenstad, zelden wordt zij door menschen bezocht.

Ontelbare wilde pauwen wandelen trots over de stille, zonnige paden en spreiden hun bonte veerenpracht ten toon.

Midden door den onafzienbaren doodenakker leidt een straat en hierlangs loopt Raffles, vergezeld door een Hindoeknaap van ongeveer veertien jaar, Achmed genaamd.

Sinds meerdere weken bevond hij zich nu reeds in Indië, als gast van den Maharadjah.

Hier, waar de geslachten van zoovele eeuwen rustten, hoopte hij het geheimzinnige Akasa te vinden. Het is een zwaarder taak dan om binnen te dringen in de gewelven van de Engelsche Bank.

Geen der prachtige mausoleums verklaart hem door een opschrift of teken het raadsel.

Maar toch heeft hij in al die weken den moed niet verloren, maar blijft met onwankel-

baar optimisme gelooven, dat hij hier bij de dooden een spoor moet ontdekken.

In de schaduw van groote tamarinden lag terzijde van den weg een bekoorlijke kleine tempel.

Een goed onderhouden weg leidde erheen, door het kreupelhout, tot groote verbazing van Raffles.

Wie kon er belang bij hebben, in dezen grooten chaos van marmer een liefelijk plekje te onderhouden?

Nieuwsgierig liep hij naar den tempel toe, toen plotseling zijn begeleider hem tegenhield en op schuwen toon fluisterde:

„Sahib (heer) niet den weg gaan naar het graf van den heiligen dichter."

„Waarom niet?"

„Sahib, vorstin Samru, de dochter van den Maharadjah, bidt daar; het is haar heiligdom."

Raffles dacht eenige oogenblikken na, of hij gehoor zou geven aan de waarschuwing, doch besloot, er geen acht op te slaan.

De knaap volgde hem niet, maar ging in de schaduw van een marmeren zuil zitten om daar op de terugkomst van zijn meester te wachten.

Raffles trad door een lage poort en kwam op een met sneeuw witte marmertegels geplaveiden hof, welke door een zuilengalerij was omgeven.

In het midden bevond zich een grafsteen, waarover een goudbestikt, zijden kleed was gelegd. Bloemenguirlandes waren van zuil tot zuil geslingerd en een purperen zonnescherm bedekte de helft van den open hof, dezen in schaduw hullende.

Met een kreet van bewondering beschouwde Raffles het geheel. Waarlijk, schooner kon een dichter niet begraven zijn.

Een plechtig-poëtisch waas omhulde dit alles.

Zachtkens nader tredend, alsof hij de rust van den gestorvene zou kunnen verstoren, liep Raffles naar het graf, aan welks voeteneind een bronzen gedenkplaat was aangebracht.

Met kunstig gegraveerde letters waren hierin gedichten vereeuwigd en met gespannen aandacht begon Raffles te lezen.

Plotseling schrok hij en als betooverd bleef zijn oog rusten op een der woorden, die hij las.

Als gehypnotiseerd staarde hij ernaar.

Akasa stond daar voor hem neergeschreven, geschreven door een hand, die wellicht reeds meer dan duizend jaar verstijf was.

Eindelijk een spoor? Vreezend, met een hersenschim te doen te hebben, raakte hij met zijn hand die bronzen gedenksteen aan. Maar het koude metaal vóór hem bedroog hem niet. Met koortsachtige opgewondenheid las hij:

„Goddelijk Akasa, omdat gij mij de hemelsche Bajaderen (danseressen) van Krischma hebt getoond, zwelgt mijn ziel in de bewondering van haren dans, als een zalig wezen.”

Steeds weer opnieuw las Raffles deze woorden en trachtte de beteekenis ervan te doorgronden.

In gedachten verloren, bemerkte hij niet, dat een jong meisje, vergezeld door twee oudere vrouwen, den hof had betreden.

Zich niet storend aan den vreemdeling begon de schoone haar kleeren af te leggen en haar slank lichaam te hullen in met goud doorweven gazen sluiers, zoogenaamde saris.

Daarop begonnen twee mannen, die een harp en een fluit droegen en aan den ingang der poort neerhurkten, te musicieren.

Verrast door het zeldzame beeld, dat hem als de werkelijkheid van het zoo juist gelezene voorkwam, trad Raffles op zij.

Op de plaats, waar hij had gestaan, wierp de jonge vrouw een handvol rozen neer en begon daarna te dansen.

Haar tengere voetjes zweefden over den sneeuwitten marmeren vloer in rhythmische bewegingen en haar slank lichaam, haar armen en handen bewogen zich bij den verleidelijken, liefelijken dans.

Het kwam Raffles voor als een sprookje. Maar een eigenaardig gevoel, alsof hij een groot onrecht pleegde, alsof hij was binnengedrongen in het verboden heiligdom der Indiërs, in een Zenana (vrouwenvertrek) maakte zich van hem meester.

De danseres hield haar groote, donkere oogen onafgewend op hem gericht. Aarzelend naderde zij hem meerdere malen, strooide bloemen voor het graf, kustte den bronzen grafsteen en eindigde haar dans.

Daarop klapte zij in de handen, waarop de muziek zweeg.

Nu trad zij tot vlak voor Raffles en sprak in vloeiend Engelsch:

„Ik zie, dat gij een vreemdeling zijt.

Gij weet niet, waar gij u bevindt. Zoo gij een landsman waart, zou ik u nu door mijn olifanten laten verpletteren. Waar is de gids, die u hierheen heeft gebracht? Hij zal gestraft worden.”

Haar schoone oogen vlamden toornig op en haar kleine handen, die nog voor weinige minuten de zonnestralen schenen te liefkoozen, hadden zich tot vuisten gebald.

Raffles' blikken hingen als betooverd aan de wonderschoone verschijning daar vóór hem en bijna onbewust vroeg hij:

„Zijt gij Akasa?”

Verbaasd keek zij hem aan. In plaats van een antwoord te geven, stelde de vreemdeling een vraag! Een vraag, die betrekking had op haar heilige, op haar gestorven dichter! En het vleide haar, een dergelijke vergelijking te hooren, het verdrong den toorn, die in haar was opgekomen, omdat vreemde mannenoogen haar ongesluierd hadden gezien.

„Ik ben Samru, de eenige dochter van den Maharadjah van Indrabad”, antwoordde zij op trotschen toon. „Wat zoekt gij in mijn heiligdom? Welke Paria bracht u hierheen?”

„Niemand”, antwoordde Raffles. „De Maharadjah van Indrabad, wiens gast ik ben, gaf mij verlof, in deze necropolis datgene te zoeken, waarvoor ik van Engeland naar Indië ben gekomen. Ik zoek Akasa, jonge prinses.”

Onderzoekend, alsof zij zijn woorden niet vertrouwde, keek zij hem aan.

Daarop riep zij een harer dienaressen en richtte zacht een vraag tot haar. Een bevestigend hoofdknikje was het antwoord.

Opnieuw wendde zij zich tot Raffles:

„Gij hebt de waarheid gesproken. Gij zijt de gast van mijn vader. Zwijg over hetgeen gij hebt gezien. Ik ben mijns vaders grootste schat en het zou hem zeer zeker bedroeven. Al het water van den heiligen Ganges zouden deze smart niet weer kunnen uitwisschen.”

Zij keek hem nogmaals diep in de oogen, daarop liet zij zich door haar dienaressen in haar kleeren hullen en, gesluierd, verliet zij het graf.

Bij den ingang der poort bleef zij nog even staan en wendde het hoofd om. Onwillekeurig legde Raffles zijn hand op de borst en maakte een buiging. Een groetende handbeweging toonde hem, dat zij zijn huldiging had begrepen. Daarop verdween zij.

Eenzaam en zwijgend lag het graf van den gestorven dichter voor hem.

Plotseling weerklonken de woeste kreten van krijgsolifanten. Raffles snelde naar de poort en bleef, in de schaduw verborgen, onbeweeglijk van schrik en ontzetting staan.

Op korten afstand van hem verpletterden de

zware pooten van vier reuzenolifanten de lichamen van vier menschen -- twee Hindoevrouwen en twee mannen.

Zij waren getuigen geweest van zijn aanwezigheid bij den dans der prinses en reeds moesten zij zwijgen, zwijgen voor eeuwig, opdat zij en hij veilig waren voor hunne tongen.

In de verte zag hij de bontgetooide olifanten verdwijnen, die de prinses naar Indrabad terugbrachten.

Nu volgden ook de krijgsolifanten. Zij hadden hun beulswerk verricht.

Geen vonkje van leven was nog te ontdekken in de vertrapte vleeschmassa, die zij in het stof der doodenstad hadden achtergelaten.

Met luide gillen zetten de mahouts, de olifantendrijvers, met hun spitse haken de opgewonden reuzendieren aan tot spoed en verdwenen weldra met hen in een dichte stofwolk.

Ontroerd keek Raffles naar de vermoorde slachtoffers en voor het eerst rilde hij bij de gedachte aan datgene, wat hij zocht: Akasa.

Langzaam keerde hij naar de stad terug. Hij had er niet op gelet, dat de schemering reeds was ingevallen. Aan de vuurroode kimme teekenden zich de donkere omtrekken af van de groote koepels, paleizen en vestingwerken van Indrabad.

Sneller liep hij door.

Daar, in het schitterende paleis, dat hem als gast herbergde, leefde zij, die hij heden voor het eerst had aanschouwd. En een afschuwelijk geheim verbond hen met elkaar.

Zou de heilige, reeds lang gestorven dichter met „Akasa” hebben bedoeld dat geheimzinnige, wat de menschen „liefde” noemen? Raffles wilde het uitvorschen, al zou hij het met zijn leven moeten boeten.

Akasa en de dochter van den Maharadjah waren voor hem een en hetzelfde begrip geworden.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford en
Lillian Gish.
Thans: Constance Talmadge.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een liefdesnacht.

Achter de getraliede vensters der Zenana mogen de vrouwen van den Maharadjah op het bonte leven en bewegen der hoofdstad neerblikken -- dat leven, dat haarzelf ontzegt is.

Aan een der hoekvensters zat de prinses en keek aandachtig naar een der hoofdboorten van het paleis. Naast haar stond een jonge slavin, haar lievelingsspeelgenoot, Natana, eveneens naar buiten kijkend.

Beiden spraken zij geen woord. Bijna zonder zich te verroeren keek Samru naar het menschengewoel in de breede straten, die zich nu, tegen den koelen avond, vulden. Mannen in vuurroode, gele, blauwe en groene gewaden en daarbij passende tulbands op het hoofd; ruiters, vaandrags, paukenslagers op kameelen en daartusschen de groote lichamen van olifanten, behangen met bonte, rijkversierde kleeden, vergulde slag tanden en prachtige baldakijns op den rug dragend, waarin gesluisde vrouwen zaten, om te genieten van de avondkoelte in de tuinen en parken rondom de stad.

Samru had geen oog voor dit alles. Zij kende het tooneel en zou daarvoor niet een uur lang aan het hoekvenster staan, maar liever in het park van het paleis met haar dieren spelen.

Plotseling kwam er beweging in haar roerlooze gestalte. Zij boog zich voorover en greep de hand harer slavin.

„Natana,” fluisterde zij opgewonden, „zie je daar beneden tusschen de menschen den vreemden Sahib, die trotsch als een vorst doorloopt? Zie je hem?”

„Ja, meesteres,” antwoordde de slavin, eveneens op fluisterenden toon.

De slavin zag, dat haar jonge meesteres met schitterende oogen den vreemdeling volgde, die zich naar de poort van het paleis begaf en hoe Samru de rechterhand op het hart drukte.

Een zucht van verlangen ontsnapte haar lippen en zacht sprak zij:

„Een mooie man!”

Schuw en bevreesd, dat een ander behalve de slavin haar woorden kon hebben gehoord, keek zij het vertrek rond.

Intusschen ging Raffles, onbewust, dat hij werd bespied, de poort van het paleis binnen.

Nauwelijks was hij aan de blikken der jonge vorstin onttrokken, of deze stond op en klapte in de handen. Dadelijk verschenen eenige slavinnen, welke zij op bevelenden toon toeriep: „Naar het park!”

Eenige minuten later weerklonken langgestrekte hoornsignalen van de torens en verkondigden aan alle mannelijke bewoners van het paleis, dat niemand het park mocht betreden, omdat de dochter van den Maharadjah daar wandelde. Doodstraf wachtte den ongehoorzame of lichtzinnige.

In strijd met de zeden van het land bezat de Maharadjah, ten gevolge zijner Europeesche opvoeding, slechts één echtgenoot, welke hem alleen een dochter had geschonken.

Hij had het geluk niet gehad, een erfgenaam voor den troon te bezitten en na zijn dood zou hij door een jongeren broer worden opgevolgd.

Aan het in de lengte gebouwde paleis, dat de Maharadjah zelf bewoonde, grenst een groot park, in welks midden zich een meer bevindt. Witte marmeren balustrades omgeven den oever en vergulde booten liggen aan de met zijden tapijten bedekte marmeren trappen, die naar het water leiden.

Het water van het meer is van een smaragd-groene kleur en in het midden daarvan bevindt zich een eiland, schoon als een sprookje, waarop zich kleine, sierlijke tempels, marmeren zuilen en torentjes bevinden.

Prachtige bloemperken liggen daartusschen, heerlijke palmen, grillige figuren en gewassen. Dit lievelingsplekje van de jonge vorstin gelijk op het verblijf van een sprookjesfee. Hier vertoefde zij het grootste gedeelte van den dag. Een schooner, idyllischer plekje kon er niet bestaan.

Hierheen begaf zij zich ook nu in den avond en nam met haar lievelingsslavin aan den oever van het meer plaats. Droomend keek zij in het donkere water.

„Mijn heerscheres is treurig,” fluisterde Natana, met haar hand zacht het kleed der prinses streelende.

Nadenkend, maar tegelijkertijd onderzoekend keek de jonge vorstin de slavin aan.

„Ik wil je al mijn juweelen en de vrijheid schenken.

„Ik wil je zoo rijk maken, dat een voornaam krijgsman je tot vrouw kan nemen, als je mij helpt, den vreemden Sahib, dien ik je aanwees, te spreken.”

Verschrikt keek de slavin op.

„Heerscheres! Mijn leven wil ik gaarne voor u opofferen. Ik heb nooit gearzeld, als gij tot mij zeidet: Ik wil dit of dat, maar, meesteres, uw wensch is levensgevaarlijk. Uw teeder lichaam wordt voor de tijgers geworpen, als uw

vader, onze groote Maharadjah, uw plan verneemt. Gij zijt verloofd, heerscheres!”

„Herinner mij aan niets!” hernam de prinses. „Ik weet alles, alles. Maar ik heb heden gevoeld, dat mijn leven een afschuwelijke marteling is zonder de vrijheid, om het kostelijkste, wat wij bezitten, naar eigen verkiezing te mogen weggeven. Heden ontdekte ik de waarheid van de liederen, welke de heilige dichter eenmaal over de liefde heeft geschreven.

„De oogen van den vreemdeling straalden als vuur en zijn woorden klonken als muziek. Toen ik hem moest verlaten, zond hij mij een groet na. Een groet, Natana, dien ik alleen verstond. Hij groette, met de hand op zijn hart wijzend. En in dat oogenblik openbaarde zich aan mij de liefde. De liefde! En — mogen de raderen van den tempelwagen mij tot mijn straf verpletteren, mogen de tijgers mij op bevel van mijn vader verscheuren, ik ben niet bevreesd, ik wil, ik moet hem zien.

„Ga nu heen en breng den Sahib bij mij. Neem deze keten van robijnen mee. Misschien moet je een hand vullen en lippen doen zwijgen.”

De slavin nam de keten, die haar jonge meesteres van haar hals nam en verdween.

Eenige oogenblikken later gleed zij in een rank bootje over de spiegelgladde watervlakte en had binnen eenigen tijd den anderen oever bereikt. Met lichten tred snelde zij weg, terwijl Samru haar met kloppend hart nakeek.

Daarop nam zij een korfje, dat met stukken rauw vleesch was gevuld, snelde naar den oever van het meer en blies op een gouden fluitje, zoodat de schrille tonen over het water weerklonken.

Onmiddellijk werd het levendig aan den waterkant.

Krokodillen, die daar van hun vadsige rust genoten, doken op en zwommen naar de marmeren trap, waarop Samru stond.

Reusachtige schildpadden naderden van den tegenoverliggenden oever en drongen met hun gepantserde ruggen tusschen de wachtende krokodillen, welke hun groote bekken wijd opensperden en begeerig snoven, toen het eerste stukje vleesch door Samru's hand naar hen werd geworpen.

De afschuwelijke monsters naderden de dochter van den vorst tot op geringen afstand. Eenige van hen waren haar zoo dicht genaderd, dat zij met haar hand de stukjes vleesch in de wijd opengesperde, witte bekken zonder tong, maar met vreeselijk gebit, kon leggen.

Zoodra een der dieren zijn aandeel had gekregen, klapte het de kaken op elkaar en verdween onder de oppervlakte van het water.

Intusschen was de maan opgegaan en verlichtte het tooneeltje.

Toen het laatste stukje vleesch was weggeven, trokken de monsters zich weer terug in

hun schuilhoeken onder de breedbladerige planten aan den oever om vandaar met hun kleine, valsche oogen naar de wateroppervlakte te kijken.

Afschuwelijke bewakers van het kleine, stille droomeiland! Zij zouden kunnen vertellen van menig slachtoffer, dat hun op bevel van den Maharadjah als buit was toegeworpen.

Vermoeid was Raffles in zijn vertrekken in het paleis van den Maharadjah teruggekeerd, waar de opperhofmeester van den vorst hem een uitnoodiging bracht voor het souper bij den Maharadjah. Maar met beleefde woorden moest hij bedanken.

Hij was niet in de stemming, om met eenigen sterveling een nietsbeduidend gesprek te voeren. De onverwachte samenkomst met de prinses had hem tot diep in zijn binnenste ontroerd.

Met doffe berusting van iemand, die iets kostbaars heeft gezien, wat hij nooit zal kunnen bezitten, ging hij op de rieten rustbank liggen in zijn slaapkamer en staarde met brandende oogen voor zich uit in het donker.

Zachtjes snorde de Punkah, de groote waaier, aan het plafond van het vertrek en die eentonige, regelmatige beweging maakte hem slaperig, zoodat hij in een droomerigen toestand geraakte.

Wel een uur lang had hij daar zoo half wakend gelegen, toen een bijna onhoorbare beweging zijn aandacht trok.

Tusschen de zijden portière ontdekte hij de in het wit gekleede gestalte van een jong meisje, dat nu snel naderbij kwam.

Nog voordat hij zich kon oprichten, stond zij vlak bij hem, schoof het muskietennet open en fluisterde:

„Sahib, mijn meesteres wacht op u op het droomeiland. Volg mij!”

Haastig richtte Raffles zich op. Hij meende, niet goed verstaan te hebben; hij had het gevoel, alsof hij zwaar droomde en om zich van de werkelijkheid te overtuigen, greep hij naar de hand van het jonge meisje en sprak:

„Uw meesteres wacht mij?”

„Ja, Sahib! Zij zond mij om u te halen. Haast u en wees voorzichtig, opdat niemand ons ziet!”

Nu sprong Raffles op.

„Sahib,” fluisterde de slavin, „gij zult mij moeten volgen door donkere, onderaardsche gangen. Neem mijn hand.”

Raffles greep de kleine, zachte hand van het meisje en onhoorbaar begaven zij zich naar het aangrenzende vertrek. Luisterend bleef zij daar eenige oogenblikken staan, daarop keerde zij zich om naar een spiegel, die aan den muur hing, drukte op een knopje en Raffles zag, dat de groote spiegel een geheime deur was, waarachter een donkere trap naar beneden voerde.

De slavin sloot met groote zorgvuldigheid de spiegeldeur achter hen dicht en daarna ging zij Raffles langzaam voor de trap af, tot waar deze in een gang uitkwam.

Raffles volgde de slavin als in een droom, het was hem, alsof hij zich in de sprookjeswereld van duizend en één nacht bevond.

Hier en daar moesten meer deuren in de gang uitkomen, want meermalen klonken stemmen in zijn oor en één keer kon hij duidelijk het veelstemmige gezang van vrouwenstemmen vernemen.

„De vrouwenafdeeling, Sahib!” fluisterde de slavin op angstigen toon.

Daarop werd het weer stil. De benauwde lucht, die in de gang hing, werd frisscher, waaraan zij konden merken, dat zij den uitgang naderden.

De gang eindigde in een grot in wier zijwanden trappen waren uitgehouwen.

Toen zij boven waren aangekomen, bevonden zij zich midden in het park.

Nu gaf de slavin een witzijden damesmantel en een sluier aan Raffles.

„Sahib, hul u in dit gewaad en verberg uw gelaat achter den sluier, opdat wij veilig zijn voor spionnen!”

Zij hielp hem en eenige minuten later snelden zij samen naar het meer. Iedereen, die hen gezien mocht hebben, zou hen voor twee gesluisde vrouwen hebben gehouden.

Aan den oever begaven zij zich in een bootje dat door de slavin zeer behendig naar het eiland werd geroeid.

Raffles herkende reeds van verre de gestalte der prinses, die, op hen wachtend, midden op een breede marmeren trap stond.

Eindelijk lag het bootje stil.

Raffles sprong op den oever en kustte de hand der prinses.

Zij keek hem met haar groote, donkere oogen onderzoekend aan.

„Volg mij naar den tempel van Parvati, de godin der schoonheid.”

Zij keerde zich om en ging vooruit.

Door donkere taxuslanen en zuilengalerijen, langs welriekende bloembedden, bereikten zij een kleinen, verborgen tempel, die tot aan den koepel met dichte klimrozen was begroeid.

De prinses opende een kleine bronzen deur; rozenrood licht straalde daarbinnen en een zoetgeurende lucht omgaf de binnentredenden.

Zacht gingen zij verder, gevolgd door de slavin, die de deur sloot en daarvoor ging liggen op den met kostbare zijden tapijten bedekten vloer.

Midden in het gebouw wierp uit een gouden bekken een fontein haar kristalhelder water tot aan den koepel.

Aan de zoldering hingen aan zilveren kettingen ontelbare kleine, brandende lampen,

wier licht door roodgloeiende robijnen in het vertrek straalde.

Aan een der wanden bevond zich een marmeren rustbank, versierd met snijwerk, dat met diamanten was ingelegd. Daarachter hing aan den muur een langwerpige kleed, welks kleurrijk patroon uit duizenden edelgesteenten bestond.

Boven dat kleed was in den sneeuwitten, marmeren muur de naam van de godin der schoonheid — Parvati — met gouden letters gegrift en alle letters waren omringd door kostbare steenen.

Op deze rustbank nam de prinses plaats en zij beval Raffles, voor haar op het tapijt neer te knielen.

Eenige oogenblikken keek zij hem scherp aan, daarop sprak zij:

„Noem mij je naam.”

„Lord Edward Lister,” antwoordde Raffles.

Peinzend keek zij op hem neer en met een langzaam hoofdschudden sprak zij:

„Je naam klinkt te vreemd voor mijn tong. Ik wil je een anderen geven. Ik zal je Rao noemen. Dat beteekent „vorst”. Want als een vorst, zoo heb je mij bedwongen. En nu wil ik je liefhebben en je dienen, totdat ik moet sterven. Laat mij in je oogen kijken, opdat ik mijn eigen geluk daarin weerspiegeld zie.”

Zij boog zich tot hem neer, legde haar armen om zijn hals en trok zijn hoofd tot dichtbij het hare.

Hij voelde haar zachten adem en haar donkere oogen keken hem zoo stralend aan, dat hij als betooverd was.

Minutenlang bleven zij in deze houding elkaar aanzien, geen van beiden sprak een woord, maar hunne zielen hadden elkaar gevonden in groote harmonie.

Zij wisten niet, hoelang zij zich reeds in den tempel van de godin der liefde bevonden, toen het fijne, zilveren geluid van een klok weerklonk, waardoor zij uit hun zoete droomen werden opgeschrikt.

De prinses verhief zich van de bank.

Met haar satijnzachte handjes streek zij liefkoozend over het hoofd van den geliefde. Diep ademend ging haar boezem op en neer en met trillende lippen sprak zij:

„De nachtegaal roept het morgenrood. Je moet heengaan, Rao.”

Zij boog zich over hen heen en kustte zijn voorhoofd.

Raffles stond op. Zijn lichaam trilde en hij was zijn stem nauwelijks meester. Alles scheen hem een droombeeld te zijn. Nog steeds kon hij niet gelooven, dat dit alles werkelijkheid was.

Nu nam Samru zijn rechterhand en, terwijl zij een armband van haar pols nam, sprak zij:

„Neem dezen arming als herinnering aan onze samenkomst. Ga nu heen en volg Natana

en als Parvati, de machtige godin, ons goedgezind blijft, dan zullen wij elkaar, onder haar hoede, hier morgennacht weer ontmoeten.”

Zij geleidde Raffles naar de deur, waar de slavin hen wachtte.

Zacht knarsend opende zich de kleine bronzen deur. Een flauwe schemering lag reeds over bloemen en struiken, overal heerschte diepe stilte.

Daar weerklonk in de verte het doffe gehuil van de tijgers, die het eigendom van den vorst waren.

Samru, die nog aan den arm van Raffles hing, beefde. Het was de afschuwelijke morgengroet van de gevangenen beesten, die haar deed sidderen.

Zij wisselden nog een laatsten kus — met elk oogenblik werd het gevaar grooter.

Samru snelde terug in den tempel, terwijl Raffles haastig den witten mantel weer over zijn kleeren wierp en zijn gelaat met den sluier bedekte.

Pijlsnel roeide de slavin het bootje van het eiland weg en de parkbewakers hadden, indien zij hen hadden gezien, niets anders vermoed, dan dat het twee eenvoudige slavinnen waren, die zich op het eiland te lang hadden opgehouden en die nu naar de Zenana (vrouwenafdeeling) terugkeerden om haar taak te hervatten.

Traag, met slaperige oogen, hieven de krokodillen hun koppen uit het water op. Hier en daar sperde een der afschuwelijke dieren den bek wijd open, toen de boot langs hen heengleed.

De apen in de boomen langs den oever, waar de boot aanlegde, schreeuwden verward door elkaar, alsof zij woedend waren, zoo vroeg in hun nachtrust te worden gestoord.

Snel sprong het tweetal uit het vaartuigje en haastte zich naar de grot.

De slavin keek scherp naar alle kanten en tusschen de struiken, om gevaarlijke luisteraars uit te wijken en verlicht herademde zij, toen zij in de grot neerdaalden, denkend, dat niemand hen had gezien.

En toch vergiste zij zich.

Het noodlot had gewild, dat de Maharadjah den vorigen avond een zijner dienaren nogmaals naar Raffles had gezonden met een uitnoodiging voor een nachtelijke danspartij.

Daar men hem niet in zijn vertrekken had gevonden en zijn bedienden beweerden, dat hij zijn kamers niet kon hebben verlaten, werden zij ongerust over hun heer en vreesden, dat hij een ongeluk kon hebben gekregen.

In dit geval hadden zij, daar Raffles in het paleis onder hun bescherming stond, zware straffen te wachten van den Maharadjah.

Zij gingen daarom aan het zoeken en doorkruisten zoowel het paleis als het park.

De Maharadjah zelf, die zich verbaasde over

het uitblijven van zijn gast, en die van zijn dienaren vernam, dat hij op raadselachtige wijze was verdwenen, gaf strenge bevelen, niet te rusten, voordat men het verblijf van den Engelschman zou hebben ontdekt.

Alleen de vertrekken, die tot de vrouwenafdeeling behoorden en die als zoodanig niet door de dienaren mochten worden betreden, bleven verschoond van een onderzoek. Hij kon daar ook niet wezen, dachten zij.

Raffles was met zijn geleidster de plek in de geheime gang genaderd, waar zich de deur naar zijn vertrekken bevond. Zacht had hij de deur met behulp der slavin geopend, toen hij verschrikt in de donkere gang wilde teruggaan.

De kamer was door een groot aantal gewapende dienaren bezet.

In het eerste oogenblik waren ook dezen verbaasd door de plotselinge verschijning van den persoon, dien zij zochten.

Zich te verbergen of te vluchten was voor Raffles niet meer mogelijk.

In de eerste oogenblikken herkenden de bedienden hem niet in zijn damesmantel en met den sluier.

Alleen de vakil, de opperste bediende van den Maharadjah, herkende hem met zijn scherpe oogen dadelijk en met een beweging, zooals dat gebruikelijk was tegenover den gast van zijn machtigen heer, trad hij op Raffles toe.

„Mylord moet ons vergeven, dat wij ons in zijn vertrekken bevinden. Onze hooge gebieders beval ons, het verblijf van Uw Lordschap uit te vinden en niet te rusten, voordat wij onzen heer konden geruststellen omtrent het welzijn van diens gast.

„Ik verheug mij, dat ik Mylord heb gevonden en vraag vergiffenis dat ik uw Lordschap lastig ben gevallen. Maar ik moet u verzoeken, de slavin, die zich in het gezelschap van uw Lordschap bevindt, aan mijn hoede over te geven.”

Een zacht onderdrukte kreet weerklonk. Natana, de lievelings-slavin der prinses, was bewusteloos op den vloer gevallen.

Eenige bedienden sprongen snel naderbij, tilden haar op en droegen haar uit het vertrek.

De vakil maakte opnieuw een buiging voor Raffles, voor wien hij bleef staan met de vraag:

„Heeft Mylord misschien nog eenige bevelen?”

Raffles had eerst nu zijn volle kalmte teruggekregen.

„Wat gebeurt er met de slavin?” was zijn wedervraag.

De vakil haalde nietszeggend de schouders op en antwoordde met een spottend lachje:

„Als Mylord voortaan dergelijke wenschen mocht koesteren, verzoek ik, ze mij mee te deelen. Ik ben altijd in staat, alle wenschen van Uw Lordschap te vervullen, maar de weg, dien Mylord heeft ingeslagen, is een zeer gevaarlijke.”

Hij boog en op een handbeweging van hem gingen ook de andere bedienden heen.

Allerlei gedachten vlogen door Raffles' brein.

Wat zou er nu gebeuren?

Zou de slavin hen verraden, zou zij iets meedeelen omtrent dezen nacht van liefde met de dochter van den Maharadjah? De gevolgen zouden onafzienbaar zijn.

Het ochtendlicht scheen door de zijden gordijnen van zijn slaapvertrek en de met diamanten bezette armband, dien Samru hem bij het afscheid had gegeven, schitterde en vonkelde.

Een nieuwe angst maakte zich van hem meester.

Als de vakil den armband had gezien, dan hielp het stilzwijgen der ongelukkige Natana niets, dan was alles verloren.

Allerlei dulle plannen om de geliefde te bevrijden, doorkruisten zijn brein. Hij wilde voor haar strijden en, als het wreede noodlot het eischte, sterven.

Hij sloop naar het andere vertrek terug om zich te overtuigen of de deur naar de geheime gang niet gesloten was. Met bevende vingers drukte hij op den knop in de lijst van den spiegel en hij slaakte een zucht van verlichting: de weg was vrij.

Maar eerst nu ontdekten zijn oogen in het schemerdonker van de gang twee op den vloer neerhurkende mannen met de ontbloote zwaarden in de hand.

Met strakken blik keken zij hem aan, zonder zich te bewegen.

Haastig sloot hij de deur weer dicht en ging in zijn kamer terug, waar hij, diep ademhalend, op den divan ging liggen.

Hij moest eerst rusten en zijn gedachten verzamelen.

„Hoe zou dit afloopen?”

Hij maakte zichzelf verwijten, dat hij zich door een hartstochtelijke opwelling had laten meeslepen en dat hij zich, in strijd met elk greintje verstand, dat in hem was, in een dergelijk gevaarlijk avontuur had begeven.

Avontuur? Neen! Dat, wat hij had beleefd, mocht hij niet met dit woord noemen.

Hij — de tot dusverre onoverwinnelijke — had zijn hart verloren. Hij was eindelijk een gevangene.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Ontdekt.

De Maharadjah stond in zijn studeerkamer en luisterde met gefronste wenkbrauwen naar het bericht van den vakil.

„Niets is heilig voor die Engelschen, zelfs de gastvrijheid niet!" riep hij bevend van toorn, terwijl hij met den voet stampte. „Weet deze vreemdeling niet, welke straf volgt op zijn misdaad, een mijner slavinnen te hebben onteerd?"

„Maar helaas, wij hebben ondanks al onze macht geen recht over het leven van onze tyrannen te beschikken.

„Deze man, die schandelijk misbruik maakte van mijn gastvrijheid en die den dood verdiende in den tijgerkuil, staat buiten mijn macht. Waar is de slavin?"

De vakil maakte een buiging, schoof een gordijn ter zijde en de ongelukkige Natana trad, aan handen en voeten geboeid en door vier gewapende dienaren vergezeld, het vertrek binnen.

Schuw keek zij naar haar vorst op. Deze had slechts een minachtend glimlachje voor haar en, zich tot den vakil wendend, sprak hij op korten bevelenden toon:

„Werpt haar voor de tijgers!"

Een doordringende gil van Natana volgde op deze wreede woorden. Maar reeds sloten de vuisten der gewapenden haar mond en verstikten haar verdere kreten.

Nauwelijks was zij verdwenen, toen de vakil een gordijn aan den anderen kant van het vertrek terzijde schoof vanwaar ook een groep gewapende mannen naar binnen kwam, twee geboeide gevangenen meesleepende.

„Heer! Hier wachten de trouwelooze bewakers van de Zenana op de gevolgen van hun onachtzaamheid."

Opnieuw klonk het op korten en bevelenden toon:

„Werpt ze den tijgers voor!"

Zonder dat het den ongelukkigen slachtoffers werd toegestaan, één woord te hunner verdediging in het midden te brengen, werden ook zij onverbiddelijk weggebracht.

Op dit oogenblik klonk uit het aangrenzende vertrek, waar zich de dienstdoende hofstoet bevond, een ongewoon lawaai, een ongekend iets in de vertrekken, die als heilig werden beschouwd, zoolang de heerscher er zich bevond.

De gordijnen werden plotseling van elkaar gerukt en Samru, de dochter van den vorst,

snelde, omringd door vijf tot aan de tanden gewapende dienaren, de zaal binnen.

De Maharadjah keek verbaasd naar zijn dochter, die een revolver in de hand hield. Haar geheele uiterlijk verried een buitengewone opwinding.

Dat was de kalme, bedaarde Samru niet meer, dat was een tijgerin, die plotseling is opgeschrikt uit haar rustige onverschilligheid en nu met opgeheven klauwen klaar staat, zich op haar prooi te werpen.

„Waar is Natana?" vroeg zij haar vader.

„Naar de tijgers," antwoordde de vorst. „Zij moet haar misdaad met den dood bekopen."

„Hoe durft gij het wagen, mijn slavin te veroordeelen, zonder mij gehoord te hebben?" vroeg zij.

Trotsch en uitdagend keek Samru den ernstig voor zich starenden, gevreesden Maharadjah aan.

„Geef dadelijk het bevel, dat mijn slavin terugkomt," riep Samru uit.

Een korte handbeweging van den vorst naar den vakil en reeds snelden de boden uit het paleis om de ongelukkige Natana te redden.

„Weet je, wat je lievelings-slavin heeft misdaan?" vroeg de Maharadjah zijn dochter.

„Ik weet het en ik weet meer dan gij!"

„Meer dan ik? Zij heeft een misdaad begaan, die met den dood gestraft wordt. Zij verliet de Zenana om met mijn gast. . . ." hier werd hij door Samru in de rede gevallen, die haar lijfwacht beval op den vakil wijzende:

„Ranselt hem de zaal uit; hij ziet mij ongesluiert."

Onmiddellijk haalden de bedienden stevige lederen zweepen uit hun gordels te voorschijn en klappend daalden de slagen neer op den rug van den vluchtenden opperhofmeester.

De Maharadjah keek zonder enig mededoogen naar dit tooneel, hij vond alles goed wat zijn lieveling deed. Zij was machtiger dan hij, de groote, onbepaalde gebiedster.

Zoodra de vakil de zaal had verlaten, naderde Samru haar vader.

„Gij weet vader, dat ik nooit onrechtvaardig kan zijn en gij hebt meermalen mijn billijkheid geprezen," zei zij.

„Dan begrijp ik je optreden van dit oogenblik tegenover mij niet," liet de vorst zich ontvallen.

„Gij vergist u," ging zij voort, „Natana is onschuldig en gij zoudt onwetend een afschu-

welijke misdaad jegens haar hebben begaan, die nooit meer goed te maken ware geweest."

"In hoeverre?" vroeg de Maharadjah. "Het is bewezen, dat zij de Zenana verliet, de vakil nam haar gevangen in gezelschap van den vreemdeling, mijn gast".

Samru legde vleiend haar hand op den arm van haar vader.

"Gij vergist u ondanks dit alles, vader. Natana was wel in gezelschap van den vreemdeling, maar niet voor zichzelf trotseerde zij het gevaar, ik echter —"

"Jij?"

De Maharadjah week achteruit, alsof hij een afschuwelijk vizioen had. Het was hem, alsof hij niet goed had verstaan. Dat was onmogelijk, dat kon niet. Zijn dochter — zijn eenig kind —

Het kostbaarste kleinood, dat hij bezat en deze vreemdeling?

Het was ondenkbaar!

"Je fantaseert," fluisterde hij met heesche stem, "je vergist je, Samru, bedenk wat je zegt!"

Een trotsche lach speelde om den mond van het vorstenkind, haar slanke, tengere gestalte rekte zich uit en haar oogen blonken van een inwendig vuur, toen zij sprak:

"Ik was het, die de Zenana verliet om met den vreemdeling in den schoonheidstempel uren van geluk te doorleven".

Zij kruiste de armen over de borst en keek naar haar vader, die als een zinnelooze het met juweelen bezette gevest van zijn zwaard greep.

Geen van beiden sprak een woord. Het was, alsof twee krachtige tegenstanders elkaars krachten maten voor den komenden strijd. Ieder van hen vreesde den ander. De diepe blos, die eerst het gelaat van den vorst bedekte, week voor een doodelijke bleekheid. Zijn hooge gestalte was gebogen, toen hij zijn dochter naderde.

"Ga in de Zenana; ik volg je straks," voegde hij haar toe.

Op dit oogenblik werd Natana binnengebracht. Met een kreet van vreugde viel zij voor haar meesteres op de knieën en kuste haar met gouden banden versierde voeten.

Samru hief de knielende op en, licht op haar schouders steunend, verliet zij met haar het vertrek.

Nauwelijks waren zij verdwenen, of de Maharadjah liet den vakil bij zich komen, wien hij beval, Raffles bij hem te brengen.

Eenige minuten daarna stonden beide mannen zwijgend tegenover elkaar en elk van hen raadde de gedachten van den ander.

Maar verbaasd was Raffles toen de Maharadjah niet van datgene sprak, wat hij had verwacht, maar op zijn gewonen, goedigen toon zei:

"Ik kan u een aangename mededeeling doen, mylord. Ik hoorde gisteren van een bedelmonnik, die uit Palitana, de stad der duizend tempels kwam, een gewichtig feit omtrent het door u zoo ijverig gezochte Akasa. Ik had u dat reeds gisteravond willen vertellen, maar gij waart helaas niet aanwezig."

Raffles maakte een beleefde buiging.

"Ik was verhinderd, Uwe Hoogheid," zei hij kalm.

Een bitter lachje gleed over de trekken van den Maharadjah.

"Ik hoorde van mijn vakil het een en ander over uwe afwezigheid. Het doet mij genoeg, dat ik ook in dat opzicht de wenschen van mijn gast tegemoet kan komen."

Raffles was stom van verbazing.

Hij veronderstelde, dat de vorst met hem wilde spelen als een tijger met zijn prooi.

"Het was een toeval," vervolgde de Maharadjah, "dat ik den fakir sprak en hem vroeg, of hij iets had gehoord omtrent het geheimzinnige Akasa. De man antwoordde bevestigend en vertelde mij, dat bij de Dschains in Palitana, onder de hoede van een ouden Brahmaan in een onderaardschen rotstempel, zich het door u gezochte kleinood bevond.

"Volgens de overlevering moet het Akasa niets anders zijn dan de heilige nap, waaruit Boedha heeft gedronken, tijdens zijn omwandeling hier op aarde. Het is het heiligste wat de Hindoe-godsdienst bezit en het wordt dag en nacht bewaakt, opdat het niet in handen zal vallen van een ongeloofige.

"Ik zal hedenmiddag een aantal dienaren benevens twee reis-olifanten te uwer beschikking stellen, welke u naar Palitana zullen brengen."

Zonder een antwoord af te wachten maakte de Maharadjah een handbeweging tot afscheid en hiermede een einde aan de audientie.

Raffles verliet met een buiging de zaal. Hij zag het tevreden glimlachje niet, waarmee de vorst hem nakeek. Met langzame schreden ging hij naar zijn vertrekken terug en ging daar peinzend voor een venster staan.

Hij kon niet gelooven aan het verhaal van den bedelmonnik, maar begreep, dat de vorst, om zijn dochter voor Raffles te behoeden, dezen het geheim van het Akasa prijs gaf. De Maharadjah had natuurlijk allang geweten, dat de Dschains in hun heiligsten tempel het geheimzinnige Akasa als grootste kostbaarheid bewaarden. De vorst zelf was lid van die rijke en machtige Indische sekte.

Daarom zou de vorst het geheim nooit aan Raffles hebben verraden, als de gebeurtenissen der laatste uren hem daartoe niet hadden genoopt.

Hij hoopte, dat het verraad, hetwelk hij aan zijn sekte had gepleegd, door het Akasageheim te vertellen, gezoend zou worden door den

dood van Raffles, die zeker het leven zou laten bij zijn pogingen om zich in het bezit van het heiligdom te stellen.

Terwijl de Groote Onbekende nog naar buiten staarde, traden reeds eenige dienaren zijn kamer binnen om zijn bagage in gereedheid te brengen.

Haastig, als gold het een vlucht, werden de koffers gepakt, welke daarna op de ruggen van twee lastkameelen werden geladen. Daarna kwam de Maharadjah zelf om zijn gast tot naar de poort van het paleis te geleiden, waar de rijk opgetuigde olifanten met de haudah, den drijver met de spitse ijzeren staaf, stonden te wachten.

Hier nam de Maharadjah afscheid met woorden van groote vriendschap en toegegenheid, nadat hij Raffles een kostbaren diamanten ring en een even prachtige dasspeld ten geschenke had aangeboden.

Handig hielpen de dienaren Raffles in de rijtent klimmen en onder luid geschreeuw zette zich de stoet met schitterend gevolg in beweging.

(Zie het titelblad.)

Vooraan reden op kameelen krijgslieden van allerlei rang in bonte kleederdrachten. Op hen volgden gewapenden en daarop de ten strijde uitgedoste ruiters van de vorstelijke garde in hun witte gewaden met roode gordels, lichtgroene tulbanden op het hoofd.

De wapenen schitterden en glansden in het heldere zonnelicht. De pauken dreunden, de trompetten schalden.

Daartusschen reden de hovelingen van den Maharadjah in prachtige gewaden op fiere rossen, hun voeten in zilveren stijgbeugels en met kostbaar versierde teugels in de handen.

Aan de spits van den stoet droeg, op een edel paard gezeten, een vaandrig de groote, met goud geborduurde, vorstelijke vlag.

Langzaam en statig bewoog de stoet zich voorwaarts door de drukke straten der residentie. Overal bleef het volk eerbiedig wachtend staan, tot alles voorbij was.

Raffles herademde toen aan de stadspoort de heeren der hofhouding met hun gevolg afscheid van hem namen en hij zijn weg alleen kon vervolgen.

Eerst nu kon hij weer kalm nadenken en dadelijk drong het beeld der prinses zich aan zijn geest op.

Hij had haar bij zijn heengaan uit het paleis niet gezien, hoewel zij, verborgen achter de getraliede vensters der Zenana, hem had zien vertrekken.

Hij had haar zacht gesnik en haar afscheidswaarden niet kunnen hooren.

Zijn weg voerde door de uitgestrekte begraafplaats. Hij kwam weer voorbij den tempel van den heiligen dichter en vol verlangen keek hij naar de stille, beschaduwde plek, waar hij de geliefde voor het eerst had gezien.

Een vurige wensch kwam in hem op om van zijn olifant af te springen en in den tempel te wachten, totdat zij, naar wie hij zoo met hart en ziel verlangde, tot hem kwam.

Maar dit was onmogelijk, want het Akasa, de Indische sphinx, was zijn doel; hij mocht niet langer dralen.

Langzaam maar zeker naderde hij het doel van zijn reis. Spoedig was de tempel en de necropolis in nevelen verdwenen.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

In den Dschaintempel.

Er is geen tweede stad op aarde zóó merkwaardig en zeldzaam als Palitana. Nergens ziet men huizen en menschen, doch wel ontelbare straten en ruime pleinen, goed onderhouden en zeer zindelijk. En wie door deze straten, over heuvels en langs dalen voerende, voortwandelt, die komt langs merkwaardig uitgehouwen muren en tinnen, langs sterke wallen en stevige poorten. Hierboven uit steken hooge pyramidevormige of ronde torens tegen den blauwen hemel af.

De vreemdeling zal wellicht denken zich te midden van vestingen te bevinden, doch een blik op de torens doet hem zien, dat zich onder de koepels marmeren, met goud en edelgesteente versierde afgodsbeelden bevinden. Tot in de grijze oudheid zou de oorsprong van deze stad zijn na te gaan.

Eene stad, die slechts uit tempels bestaat, welke de allervroomste Indische sekte, de Dschains, voor hunne goden bouwden. 's Morgens bij zonsopgang worden de poorten der Tempelstad geopend. Honderden kolossale klokken weerklinken en groote scharen pelgrims treden de stad binnen, bidden in de tempels en offeren aan de goden. Eén uur voor zonsondergang moeten allen de stad weer verlaten. Wie dit gebod mocht overtreden zou met doodstraf worden bedreigd. Want binnen de heilige stad mag niemand slapen, mag zelfs niemand voedsel gebruiken. Hier bevindt zich slechts het rijk der Heiligen.

Op bergen en heuvels grenst het eene gebouw aan het andere. Op den hoogsten berg evenwel verheft zich de allerheiligste tempel, aan Dschaina gewijd.

Hier hoopte Raffles het geheimzinnige Akasa te vinden. Hij verheelde zich niet, dat er buitengewone moeilijkheden aan zouden verbonden zijn om het doel te bereiken.

Te midden van de opeengedrongen schare geloovigen, met wie hij 's morgens de heilige stad binnentrad, was het voor hem onmogelijk, ook maar het geringste te weten te komen. Slechts een kloek besluit en doortastend handelen konden hem naar het doel zijner wenschen voeren.

Onder zijne bedienden bevond zich weer Achmed, die van Mohammedaansch geloof was. Gedurende de reis naar Palitana had de jonge Achmed zich bij het overwinnen van hindernissen of andere moeilijkheden zeer flink en intelligent getoond. Onder belofte van

eene groote belooning wijdde Raffles hem in zijn voornemen in. Na eenige aarzeling verklaarde Achmed zich bereid, zooveel mogelijk te helpen. Reeds na eenige dagen gelukte het hem, door voorzichtige vragen bij de Dschainpriesters, te vernemen, dat het door Raffles zoozeer begeerde Akasa onder bescherming stond van het beeld van den Dschain-God.

Dat een mensch in deze heiligste grot van den Dschaintempel zou kunnen binnendringen was echter geheel buitengesloten.

Een fakir had hem bovendien, tegen betaling van een groote som, verraden, dat het geheimzinnige Akasa zich in een diepliggend onderaardsch rots-vertrek bij een eeuwig brandend vuur bevond en op Brahma, den hoogsten God van Indië, wachtte, die het bij zijn wedergeboorte — volgens het geloof der Dschainsekte — uit Boedha's hand weer zou terug ontvangen.

Meer had de trouwe Achmed niet kunnen uitvorschen en tevergeefs beproefde hij zijn meester van zijn gevaarlijk voornemen af te houden.

Raffles echter stond erop, zijn met den dood dreigend avontuur te wagen. Nadat hij zijn plan goed doordacht en alles ervoor in orde gebracht had, restte hem nog als laatste plicht van Lord Turkington en van zijne geliefde in Indrabad afscheid te nemen. Hij schreef twee brieven en stelde ze met eene rijke belooning aan den jongen Achmed ter hand, die zich steeds meer moeite gaf, Raffles' besluit aan het wankelen te brengen.

Doch niets hielp. De kleine schare bedienden, die hem tot hier gevolgd was, kreeg van Raffles bevel naar Indrabad terug te keeren. Gehoorzaam bestegen de Mahouts de olifanten en waren er alleen over verbaasd, dat ze ook alle bagage moesten meenemen. Maar ze waren gewend, zwiingend te gehoorzamen en in weinig tijd was de kleine karavaan reisklaar. Met onderdanige afscheidswenschen voor Raffles bestegen zij de olifanten. Een somber vaarwel, en de dieren zetten zich in beweging. De Mahouts zetten hun reislied in.

„Eru pear habe Kataka!“

Spoedig waren zij aan den horizon verdwenen. Toen begaf Raffles zich met langzame schreden naar de heilige stad.

Een eenvoudige losse mantel, zooals het volk dien droeg, was zijne kleeding, en geen enkel wapen had hij tot veiligheid bij zich.

Sedert zijne aankomst in Indië had hij zijn baard laten groeien en deze golfde thans tot over zijn borst.

Scherp en doordringend keken zijne grijze oogen degenen, die hij ontmoette, aan, en in zijn gelaat, in zijne geheele verschijning lag zóó iets gebiedends voor de eenvoudige Hindoes, dat deze steeds met eerbied plaats voor hem maakten.

Dikwijls reeds waren pelgrims, die uit afgelegene landstreken waren gekomen, voor hem neergeknield en hadden den grond gekust waarop zijn voeten stonden. Ze hielden hem volgens hun geloof voor een God.

Verdiept in zijn gedachten had Raffles de eenzame legerplaats verlaten en niet opgemerkt, dat de jonge Achmed, achter struikgewas verborgen, was achtergebleven, om hem naar de tempelstad te volgen.

Maar nog een tweede persoon keek hem na. De Fakir, die verraden had, waar het geheimzinnig Akasa was te vinden. Nieuwsgierig was hij vandaag gekomen om te zien voor wien hij het geheim had prijs gegeven.

Toen hij nu de lange gestalte van Raffles met den golvenden baard zag, dacht hij, door zijne fanatieke boetedoeningen tot extase opgevoerd, dat deze raadselachtige vreemde die armoedig gekleed, een vorstelijk gevolg wegzond, een machtig man moest zijn, die onbekend wenschte te blijven.

En zijne fantasie voerde hem verder. De grondgedachte van zijn godsdienst, dat Brahma, de almachtige schepper der wereld, dikwijls in menschengedaante werd herboren, verbond zich plotseling bij hem met den persoon van Raffles.

Reeds wilde hij hem nasnellen en in luide jubeltonen zijne ontdekking verkondigen, toen hij den jongen Achmed ontdekte.

Zacht sprak hij hem aan, en toen hij naar hem toe kwam, vroeg hij:

„Zeg, wie is die machtige, dien jij vergezelt en dien jij dient?”

De jonge Hindoe was door deze plotselinge ontmoeting zeer geschrokken en wist daardoor niet direct op de vraag te antwoorden.

„Je bedriegt mij niet meer, Achmed!” riep de fakir uit. „Een arme — in het gewaad van een Paria — beschikt niet over een vorstelijk gevolg en dienstponeel. Die is meer dan wij allen. Hij is het — hij is het — naar wien wij allen verlangen.

Brahma! — Brahma! — Brahma!”

Met vertrokken gelaat en onder denzelfden onafgebroken uitroep vloog hij Raffles achterna, die reeds lang uit het gezicht was verdwenen.

En het roepen van den fanatieken fakir bracht groote opschudding teweeg onder de pelgrims.

Spoedig werd de opgewonden man door

duizenden omringd, die wenschten te vernemen, wat hij wist. En het weinige, dat hij sprak, veranderde in de fantasie van de menigte tot een wonderlijk beeld — tot een sprookje uit de „Duizend-en-één Nacht”.

Buiten adem vertelde hij, dat zijne oogen eenen stoet van ontelbare olifanten hadden aanschouwd, versierd met schitterende, uit zonnestrallen geweven kleeden.

Kostbare edelgesteenten en diamanten hingen fonkelend aan deze kleeden, zoodat hij, door hunne uitstraling verblind, zijne oogen met de koele aarde had moeten verfrisschen. Van den grootsten en mooist versierden olifant echter was een man afgestegen, armoediger gekleed dan de armste bediende; en de schitterende stoet van bedienden had zich nederig voor hem ter aarde gebogen en het stof van zijne voeten gekust.

De raadselachtige man was hem rakelings voorbijgegaan. Hij droeg geen andere sieraden dan den diamanten Keyura, den armband van zijne goddelijke waardigheid.

„Brahma is tot ons gekomen,” riep hij uit. „Welaan, laat ons hem zoeken.”

In ademlooze stilte luisterden de duizenden menschen naar zijne woorden.

Met begeerige oogen hingen de fanatieke mannen aan de bloedeloze lippen van den fakir. Hunne spieren begonnen van opwinding te trillen.

Nog verscheidene minuten, nadat de fakir had opgehouden met spreken, bewaarde de onafzienbare volksmenigte het stilzwijgen. Maar toen werd een bruisen en suizen hoorbaar, alsof een storm naderde. En het geloei zwol aan — sterker, ontzettender — dat was geen storm meer, dat werd een orkaan, dien het godsdienstige fanatisme onder de duizenden ontketende.

In de grootste opgewondenheid schreeuwden, dansten en sprongen zij door elkaar, tot dat ze zich op bevel van den Fakir opstelden, tot een bijna eindeloozen stoet en naar de heilige Tempelstad trokken, om den herboren Brahma te zoeken en zijaen goddelijken zegen te ontvangen.

Verbaasd keken de priesters in de Tempelstad naar deze processie. Machteloos stonden ze tegenover dezen reuzengolf van duizenden menschen. Hunne woorden werden niet gehoord, en de steeds opdringende menschenstroom sleepte hen met zich mede.

Tempel na tempel werd door de fanatieke menigte doorgezocht zonder dat een spoor van Raffles gevonden werd.

In haar ijver sloeg de fanatieke massa er geen acht op, dat de zon begon onder te gaan en het uur aankondigde, waarop alle levenden de Tempelstad moesten verlaten.

Maar eenklaps verhieven duizenden klokken hun dreunende, metalen stemmen, zoodat

de opgewonden menigte wel gevolg moest geven aan de vermaning, tot haar gericht. In dichte drommen verliet zij de Tempelstad en toen de laatste van hen door de poorten van de met kunstsmeedwerk versierde stadsmuren was geschreden, werden de zware bronzen poorten gesloten.

Terwijl het wilde, fanatieke oproer door de straten en tempels der heilige stad had geraasd, was Raffles de stad binnengetreden en had zich in de nabijheid van den hoofdtempel, in een weinig opvallende nis verborgen. Toen de straten en pleinen door de pelgrimscharen waren verlaten, kroop hij uit zijn schuilplaats en sloop in de schaduw der tempelmuren naar den Hoofdtempel. Eenzaam lag de stad voor hem!

De zilveren maan scheen helder en Raffles kon alles duidelijk onderscheiden.

Als in een geheimzinnige sprookjesstad liep hij verder. Overal prachtige beeldhouwwerken, tinnen en erkers, paviljoens en torens, goud-glanzende bronzen deuren en veelkleurige ornamenten — maar nergens een plant. Geen bloem, geen boom. Onbewoond, zonder eenig leven, ligt nacht op nacht de stad van Boedha op de hoogvlakte. Geen menselijk wezen bevindt zich in al die prachtige gebouwen.

Door de openstaande deuren van de muren, die de tempels omsloten gelijk eene vesting, kon hij pleinen met kleinere tempels zien liggen.

Waarheen zijn blik zich wendde, op alle hoeken en uiteinden zag hij het grove beeld van Boedha, met de schitterende star-oogen van edelgesteente onder het voorhoofd. De schittering wordt veroorzaakt, doordat in de oogholten van den god half-bolvormige zilveren platen zijn bevestigd, die met fijn geslepen edelgesteenten, glas of stukjes zilver zijn bezet.

Dikwijls staan vele van zulke beelden bij elkaar, met gekruiste beenen, de borst met kostbare gouden sieraden behangen, in wier midden een groote brillant fonkelt. Bijna de geheele figuur is met zilveren of gouden platen bezet, zoodat zij den indruk maakt van een reus met een gouden harnas.

Langs een steilen, hier en daar van trappen voorzienen weg bereikte Raffles den Hoofdtempel.

Bijna een half uur duurde het naar boven klimmen, en verlicht haalde hij adem, toen hij in de schaduw van de open tempelpoort stond. Luisterend bleef hij eenige seconden staan.

Niets bewoog zich binnen in den tempel, en vol moed vervolgde hij zijn weg.

Hij liep naar het groote Boedha-beeld, dat hem met wijd geopende, schitterende oogen, als een waarschuwend „Menetekel", aankeek.

Voor de eerste maal overviel hem een rilling.

Hij sloeg er echter geen acht op; onderzoekend keek hij naar het beeld van vijfvoudige menschengrootte. Maar niets opvallends kon hij ontdekken. Het is hetzelfde beeldhouwwerk als al het andere in de stad.

Hij begaf zich nu naar de achterzijde van het godenbeeld, en met een kreet van verbazing bleef hij staan.

Dicht achter het beeld zag hij eene opening, die naar de diepte moest leiden. Een blauwachtig, getemperd licht uit eene voor hem onzichtbare lichtbron scheen in de opening, en een fijne, welriekende geur steeg naar boven.

Een sierlijk bewerkte trap, die naar beneden leidt, ziet hij voor zich.

Zonder dralen betreedt hij deze en staat weldra in eene ruimte, welker wanden en zoldering wordt gevormd door glanzend gepolijste, donkere basaltsteenen, en in wier midden een vuur brandt.

Naast het vuur echter zit de spookachtige gedaante van een fakir, die nu en dan een stuk hout op den vuungloed legt en uit een kleinen gouden flacon geurige essence op het vuur giet.

Deze fakir is het eenige levende wezen in de tempelstad, en moet ervoor zorgen, dat het heilige vuur ter eere van Brahma, dat Boedha hier voor den machtigen God onderhoudt, nooit uitdooft.

Deze fakir wordt als heilig beschouwd. Hij heeft om deze eerepost in den heiligsten tempel te kunnen uitoefenen, zijn oogen, ooren, tong en voeten moeten offeren. Hij mag zien, noch hooren, spreken, noch gaan.

Een ontzettend offer van het godsdienstig fanatisme.

Zachtjes sloop Raffles naar den fakir, en hij schrok, toen hij in de ledige oogholten keek en het ontbreken der ooren bemerkte.

Dicht bij het vuur stond een gouden tafel, op welker blad eenige woorden waren gegraveerd, die met diamanten en robijnen waren afgezet.

Nieuwsgierig keek Raffles naar de lettertekens en bij het flauwe licht, dat het vuur uitstraalde, kon hij de woorden ontcijferen:

Heil u, Brahma! Uwe oogen zullen stralen van geluk. Gij ziet het Akasa. Prijs ons, die het duizenden jaren voor u hebben bewaard, en verheug ons door uwe wijsheid. Dschaina!

Maar tevergeefs zocht Raffles naar het geheimzinnige heiligdom.

Niets kon hij ontdekken. Ten slotte onderzocht hij de tafel en vond daaronder een kistje. Hij opende het en op een wit zijden weefsel bevond zich een ovaal, geslepen, donker bronzen voorwerp van den vorm en grootte van een bord, en van een steel voorzien.

Welk raadsel zou hierin opgesloten liggen?

Wat stelde het voor?

Nieuwsgierig trad Raffles met het raadselachtige voorwerp dicht bij 't vuur, om bij den schijn hiervan de kleine, in ornamentvorm aan-gebrachte, heel fijne openingen op den bodem te onderzoeken.

En toen hij onwillekeurig het voorwerp boven het vuur hield, weerklonken eensklaps zachte tonen, — eigenaardiger en geheimzinniger dan de klanken der Aeolsharp — bovenaardsche muziek.

Eene koude rilling beving hem. Verbaasd keek hij om zich heen en ging wat van het vuur af staan.

Dadelijk hield nu de geheimzinnige muziek op.

Eenige minuten stond hij stilzwijgend na te denken.

Hij zocht het raadsel te verklaren. Doch hoe ingespannen hij ook zon, hij kon zelfs niet vermoeden, waar de tonen vandaan kwamen.

Toen stapte hij opnieuw naar het heilige vuur. Weer hield hij het Akasa er boven om het verder te onderzoeken, en opnieuw klonk de geheimzinnige hemelsche muziek.

Nu vond hij de verklaring.

Het door hem boven den vuurgloed gehouden Akasa bracht de wondervolle tonen voort.

Telkens als hij het voorwerp boven het vuur

hield hoorde hij de zachte klanken, die direct wegstierven wanneer hij van het vuur wegging.

Maar waardoor werden zij veroorzaakt, die klanken, welke als een telkens afgebroken geluidsgolf de ruimte vulden?

Stond hij werkelijk tegenover een niet op te lossen raadsel van Indische geheime kunst?

Neen, hij ontdekte de bron. De warme lucht van het vuur, die door de openingen van het voorwerp ging, bracht de tonen voort.

Onwillekeurig keek hij naar de zoldering van het vertrek, alsof hij de onzichtbare geluiden wilde volgen. Toen was het, alsof hij plotseling in een standbeeld veranderde.

Met starende oogen, den mond ver open, als door een plotselingen schrik getroffen, wendde hij den blik naar de zwart-gepolijste zoldering.

Slechts enkele seconden kon hij zich staande houden, toen viel hij bewusteloos op den grond.

Niemand hoorde het dof neervallen van zijn lichaam.

En de misvormde fakir, die niets gehoord, gezien of gevoeld had, ging werktuigelijk voort de kostbare geurige houtblokken op het vuur te leggen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De vlucht.

Sedert Raffles' vertrek verreed de Maharadjah het Zenana op te zoeken.

Zijn vertrouwde, de dikke Vakil, had hem medegedeeld, dat Samru, die op bevel van den vorst onder streng toezicht werd gehouden, tot een soort stille razernij was vervallen.

Zij verborg het niet, dat zij den paria, den Engelschman, lief had en zij dreigde ermee, het paleis te verlaten en hem na te snellen.

Door deze onvoorzichtige uitlating gewaarschuwd, liet de Maharadjah haar nog scherper bewaken, en om haren tegenstand te breken, besloot hij, haar huwelijk met een der jonge vorsten van Indië te bespoedigen.

Samru weende en snikte, toen haar het besluit van haar vader werd meegedeeld.

Toen snelde op een avond, blijkbaar opgewonden vroolijk, Natana het vertrek der prinses binnen en overhandigde haar een brief.

Samru maakte hem haastig open en las hem.

Hare wangen kleurden, hare oogen schitterden, toen zij hare lievelings-slavin toeriep:

„Van hem!”

Natana knikte lachend en antwoordde:

„Ik weet het, Meesteres, ik weet het”. Daarna schuw om zich kijkend en aan de deur van het vertrek luisterend, sprak zij fluisterend:

„Maharani”, Meesteres! Op weg naar de keuken hoorde ik zacht roepen uit een venster der benedenganderij. Voorzichtig, opdat de wachten aan de poort niets zouden merken, sloop ik in de schaduw der zuilen naar het venster, en zag Achmed, den jongen Mahout, die den blanken Rajah naar Palitana verzeld. Snel reikt hij mij den brief over en zegt: „Ik verwacht morgen op denzelfden tijd bericht aan dit venster. Deel mij mee, wat ik moet doen. Als je leven je lief is, wees dan voorzichtig!”

Snel verdween hij in de donkere gaanderij,

terwijl ik den brief verborg en mijn weg vervolgde. Meesteres, de redding is nabij. Zeg, wat ge wilt doen!"

„Laat mij tijd om na te denken, lieve Natana. Vanavond zal ik weten, wat ik moet doen. Morgen eerst moet ik antwoord geven."

Het was tegen denzelfden tijd den volgenden dag, toen Natana, oogenschijnlijk in een zalig nietsdoen, op het kleed in de schaduw van de zuilen lag uitgestrekt, die voor de vensters der galerij stonden.

Het binnenplein van het paleis zag er zeer eenvoudig uit, de grond was met mozaïek ingelegd en aan alle zijden door muren omgeven. Deze muren vormden tegelijkertijd de achterwanden van andere gebouwen en waren slechts hier en daar door een klein venster of een smal houten balkon onderbroken.

Zoo prachtig en indrukwekkend het paleis er aan de voorzijde uitzag, zoo nuchter en eenvoudig was de achterkant.

Zoo ging het ook met het leven van de paleisbewoners. Vooraan in de rijke voorkamers zaten honderden hovelingen, dienaren en soldaten te luieren, terwijl op de afgelegen pleinen aan de achterzij alleen de opgestelde wachten en de druk werkende bedienden te zien waren.

Zulk een plein vormde de verbinding tusschen de Zenana en de keuken en hier wachtte Natana op het verschijnen van den jongen Achmed.

Het plein lag op zij van het gebouw en werd slechts op bepaalde uren van den dag gebruikt, wanneer de maaltijden voor de vrouwen in de keuken werden bereid.

Brandend heet scheen de zon; de voor de uitgangspoort staande wacht leunde slaperig tegen de bogen der poort en scheen te droomen.

Weliswaar had de soldaat eerst beproefd, zich door de aardige Natana te doen opmerken; hij werd echter zoo koel afgewezen, dat hij minachtend de slavinnen rug toekeerde.

Daardoor zag hij niets, toen Achmed eindelijk aan het donkere venster van de gaanderij verscheen.

„Wat zeide de Maharani?" fluisterde hij.

„De Maharani wil vluchten. Zij beveelt u, haar te helpen. Zeg, wat zij doen moet," antwoordde Natana.

Op het gelaat van den trouwen mahout kwam een trotsch glimlachje.

„Ik ben bereid," antwoordde hij. „Deze gaanderij ligt onder de stallen der olifanten. Alleen de knechten, met de voeding belast, betreden haar 's avonds. Zeg aan de Maharani, dat ik haar hier zal wachten en dat ik haar veilig naar Palitana zal brengen. Maar spoed, slavinnen, het leven van den blanken Rajah is in gevaar. En zeg aan de Maharani, dat in de

olifantenstallen vandaag nog plaats zal worden gemaakt voor twintig vreemde dieren. Van den secretaris van den vakil vernam ik, dat de zoon van den Maharadjah van Udalgur komt om de Maharani naar zijn harem te brengen."

Natana slaakte een kreet van ontzetting.

„Wacht hier op ons," fluisterde zij en stond op.

Langzaam liep zij naar de Zenana, opende de kleine, rijk van snijwerk voorziene deur en verdween.

Ondertusschen wachtte Samru in koortsachtige spanning op de berichten die Natana zou brengen.

Maar met geen enkele beweging verried zij aan de wachters, dat haar een geheim bezig hield.

Zij had thans geleerd, haar gedachten en woorden te verbergen.

Toen Natana het groote vertrek binnentrad, keek de prinses haar met halfgesloten, vermoeide oogen aan en verscheidene minuten verlieten, voor zij zich tot haar wendde en op rustigen toon sprak:

„Leg een licht gewaad, een sari, voor mij klaar."

Natana boog eerbiedig en verliet het vertrek. Eenigen tijd later volgde Samru haar.

Zóó goed was alles afgesproken, dat niemand van de talrijke bedienden en wachters iets opvallends ontdekte.

In haar kamer aangekomen, wierp Samru zich op den divan en beval Natana, heel dicht bij haar te komen.

Toen eerst liet zij zich alles vertellen.

Onstuimig en snel klopte haar hart, toen zij de aanstaande komst vernam van den vorstzoon van Udalgur, dien zij naar landsgebruik als onbemide en niet minnende vrouw moest volgen.

Haar besluit stond vast: onmiddellijk vluchten.

Zij stond op van den divan en liep naar de kast, die haar juweelen en schatten bevatte.

Haastig kleepte zij zich in de kostbaarste sari's, een dun zijden weefsel, versierd met wondervolle bloemen van zilver.

Toen opende zij een kleine, verborgen deur, die haar in staat stelde, buiten de zalen om, in de onderste verdieping te komen.

Onverschillig keken de wachters van de Zenana naar de beide vrouwen.

Samru ademde verlicht, toen zij op het plein stond,

Op dat oogenblik dook Achmed in de gaanderij op.

Iedere seconde was kostbaar.

„Volg mij, Maharani! Pak mijn armen beet en laat u door het venster in de gaanderij trekken."

Gewillig volgde Samru zijn bevel op en

stond met kloppend hart in de kille, donkere ruimte.

Aan terugkeeren viel nu niet meer te denken, men moest nu voorwaarts.

Ook Natana volgde en ten slotte trok de bedachtzame Achmed ook nog het tapijt weg van het venster.

Hij lachte, toen hij dit had gedaan en sprak: „Alle vensters zijn nu gelijk aan de lucht, waardoor de vogel is gevlogen. Volg mij en wees onbezorgd!”

Tusschen groote balen samengeperst hooi door bracht hij de vrouwen naar den uitgang.

„Blijf hier staan, tot ik u een teeken geef en kom dan naar boven.”

Haastig snelde de getrouwe heen.

Eindelijk verscheen Achmed weer.

„Kom,” zei hij.

Sidderend stegen de beide vluchtelingen een trap op en bevonden zich in de groote hal, die de olifanten tot verblijf diende.

Dadelijk bracht Achmed haar naar een van de grootste dieren, dat reeds prachtig opgetuigd en met een goedgesloten rijtent op den rug klaar stond.

Gehoorzaam knielde het voortreffelijk afgerichte dier neer en de beide vrouwen konden zich zeer gemakkelijk op de kussens in de tent vlijen.

Hierop nam Achmed zijn plaats in op den kop dicht achter de groote ooren van het dier en gaf het een kort bevel. De olifant stond op en liep naar den uitgang.

De wachters bij de poort waren niet gewend, ook maar één enkele vraag tot den mahout te richten.

Dienstvaardig openden zij de zware ijzeren deurvleugels en de olifant met zijn kostbaren last bevond zich op straat.

Langzaam en zonder het dier aan te zetten, liet Achmed het voorwaarts gaan.

Toen de zon ten ondergang neeg, was hij reeds een heel eind van Indrabad verwijderd.

Nu hield Achmed een half uur rust en voerde het dier met maïs en vruchten.

Liefkoozend streelde hij den slurf van den olifant en, hem wat suikerriet gevend, sprak hij:

„Laat nu aan je meesteres zien, dat je van een koninklijk geslacht bent en dat de snelste

renners onder de door jou zoo gehate paarden bij jou vergeleken, wat snelheid betreft, maar ellendige paria's zijn. Vooruit Avyar!”

Gehoorzaam slingerde de olifant zijn slurf om het lichaam van zijn meester en zette dezen voorzichtig op den kop neer. Behendig nam Achmed zijn zitplaats weer in. Hij behoefde het voorhoofd van den reus maar even met zijn puntigen stok aan te raken en het dier zette zich in beweging.

„Ga goed in de kussens liggen!” zei Achmed tot de vrouwen „en snoer de riemen stevig vast. Avyar zal loopen!”

Daarop fluisterde hij het beest eenige geheimzinnige woorden in het groote oor. Dadelijk stak het zijn slurf in de hoogte en stiet een schrill geluid uit als van een trompet. Toen begon het sneller en sneller te loopen, totdat het in een razend tempo als een bliksemtrain voorwaarts stooft.

En het was noodig, dat het dier al zijn krachten voor de vluchtelingen inspande, want eenige mijlen achter hen zag men een stofwolk, welke werd veroorzaakt door hun vervolgers die hen op het spoor waren en slechts de buitengewone snelheid van het beest maakte dat zij achterbleven. Den volgenden ochtend bereikten de vluchtelingen den karavaanweg naar Palitana.

Zij gunden zich slechts een korte ochtendrust van nauwelijks een uur. Daarna vervolgden zij hun weg.

De olifant was, niettegenstaande den inspannenden tocht zeer frisch en in staat verdere vermoeienissen te doorstaan.

Nadat Achmed het trouwe dier had gevoerd en te drinken gegeven, gehoorzaamde het zeer gewillig, toen het een teeken ontving om verder te trekken.

Optochten van pelgrims, dikwijls van zeer ver komend, trokken hen voorbij en keken vol verbazing naar den kostbaar opgetuigden olifant.

Verwonderd schudden de voorbijgangers het hoofd en vroegen zich af wie zich in de gesloten tent zou bevinden?

Zij meenden een wonder te zien in het prachtige dier, dat zonder gevolg op den heeten, stoffigen karavaan-straatweg naar Palitana liep.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De bestorming van den tempel.

Reeds lang vóór het aanbreken van den dag hadden zich duizenden pelgrims voor de gesloten poorten van Palitana verzameld en wachtten daar vol verlangen op het oogenblik, waarop zij de stad zouden mogen binnentreden.

Vooraan bevond zich de heilige fakir.

In den nacht waren veel priesters van Dschaina tot hem gekomen en hadden hem met verwijten overstelpt. Hij had hun eerst moeten vertellen, wat hij vermoedde, om dan tezamen te overleggen wat hun te doen stond.

De fakir had hoonend gelachen.

„Gij dwazen, wilt gij oordeelen over de profetiën en de daden van Brahma? Ach, gij zijt bevreesd, dat ik u de heerschappij zal ontnemen en u zal benadeelen! Gaat heen! Of mijn toorn roept de hulp van het volk in, dat u zal vermoorden.”

Daarop hadden de priesters den fakir verlaten. Zij wisten, dat het opgewonden volk hen, ondanks hunne priestergewaden, ondanks hun Brahmanengordel, in stukken zou scheuren, indien de fakir het wilde.

Deze was nu meester over de duizenden en met hun heerschappij was het gedaan.

Hem zouden de pelgrims gehoorzamen.

Vreeselijk konden de gevolgen zijn, als de fakir den een of anderen vreemden persoon zou vinden, dien hij het fanatieke volk als Brahma zou voorstellen.

Onmiddellijk daarop besloten de priesters in eene geheime bijeenkomst, dat zij een uur vóór de opening der poorten de stad zouden binnensluipen, om alle tempels te doorzoeken.

Toen de priesters van den hoofdtempel naar het eeuwige vuur afdaalden, slaakten zij kreten van vrees en ontzetting en snelden eerst in wilde vlucht terug.

Naast het vuur hadden zij eene gestalte ontwaard, die naast den blinden en doofstommen fakir stond.

Het duurde geruimen tijd, eer zij van hun schrik waren bekomen en zich opnieuw in het heilig gewelf durfden begeven.

Zij zagen nu, dat de verschijning, die hen bevreesd had gemaakt, een vreemdeling was, met een langen, golvenden baard.

Zeer vreemd kwam hun de houding van den persoon voor. Want hij lette er niet op, dat zij naderbij kwamen; hij staaarde met een blik vol verrukking op naar de zoldering en keek naar

het geheimzinnige beeld, dat het heilige Akasa daar getooverd had.

Maar ook de priesters stonden als verstomd, want ook zij kenden de oplossing niet van dit geheimzinnige voortbrengsel van oud-brahmaansche kunst.

Zij hoorden zachte, liefelijke tonen, zij zagen aan de zoldering zeldzame rozig-gekleurde lichamen van bajaderen en goden in wiegelenden dans voorbijzweven en verdwijnen.

Zij werden geheel meegesleept door dit raadselachtige beeld en vergaten hierdoor, met welk doel ze hierheen waren gekomen en wat zij zochten.

Daar begonnen plotseling alle klokken der tempelstad te luiden en lieten haar metalen stemmen hooren, ten teeken, dat de poorten mochten worden geopend.

De vreemdeling schrikte op bij dit geweldige geluid, en alsof hij uit een droom ontwaakte, zoo staaarde hij als gedachtenloos op de schare priesters, die vol vrees voor hem stond.

Daar trad een oude, grijze priester moedig naar voren en sprak, diep buigende:

„Sahib, wij zoeken u en vragen u: Zijt gij Brahma?”

Raffles stond op van het vuur, het Akasa vast in de handen houdend, en naderde zonder te antwoorden den priester.

Als een dof-loeiende, steeds meer aanzwellende orkaan drong het lawaai van het volk, dat de tempelstad thans was binnengekomen, in het gewelf door.

Het naderde meer en meer en de priesters werden door ontzetting aangegrepen bij de gedachte aan dat, wat zou gebeuren, wanneer de fanatieke massa den vreemdeling zou ontdekken.

Eene bestorming der tempels! Eene verwoesting van alle godenbeelden in het gansche land, zelfs van Brahma, Vishnu en Siwa, de heilige drieëenheid!

De grijze Dschainpriester zag het gevaar het duidelijkst in. De vreemdeling moest onschadelijk gemaakt worden, voordat het volk hem vond.

„Laat ons dit gewelf verlaten, broeders”, riep de oude, „en den toegang afsluiten. Niemand mag deze geheime plaats ontdekken. Is dit Brahma, dan zal hij zichzelf weten te helpen en geen menschenlijke macht zal hem weten tegen te houden. Volg mij!”

De priesters waren reeds teruggeweken voor Raffles, die als een slaapwandelaar langzaam nader kwam, en angstig vluchtten zij de trap op naar boven.

De oude priester was de laatste.

Zoodra hij de boven-gelegen ruimte had bereikt, liet hij een grooten marmeren steen, die daarin precies paste, in de opening leggen en zelfs de scherpste oogen hadden den ingang naar het onderaardsche gewelf niet meer kunnen ontdekken.

Intusschen drongen de pelgrims in dichte massa's over de breede trappen naar den tempelingang toe. Steeds opnieuw weerklonk uit hun midden een langgerekte kreet om Brahma.

„Brahma! Brahma!”

Nu sprak de opperpriester van den Dschain-tempel tot de pelgrims:

„Wat roept gij, en wat zoekt gij?”

En uit duizend stemmen klonk het terug:

„Brahma! Brahma!”

„Ik begrijp u niet”, antwoordde de oude.

„Hij, dien gij zoekt, is niet hier!”

„Hij is hier, gij oude, grijze leugenaar!” schreeuwde de fakir, die aan het hoofd van een aantal pelgrims de trap opstormde.

Woest fladderden zijn lange, witte haren om zijn mager lichaam. Beide armen opheffende, riep hij tot de pelgrims, terwijl het fanatisme uit zijn oogen straalde:

„Voorwaarts! Zoekt Brahma! Hij bevindt zich hier in de tempelstad. Mijn oogen zagen den goddelijke, mijn mond ademde de ambergeuren van zijn lichaam in. Voorwaarts! Brahma! Brahma!”

Als een onstuimige golf stortte de menigte, de priesters mee voortslepend, in den tempel, doch vond daar slechts een ledige ruimte.

De fakir, die het geheim van de onderaardsche gang kende, zocht met brandende oogen op den bodem naar den ingang.

Tevergeefs! Deze was zóó goed verborgen, dat men hem niet kon vinden.

En toch hoorde hij aan den hollen klank van den bodem onder zijne schreden, dat zich daar een geheime verblijfplaats moest bevinden.

„Haalt ijzeren stangen!” schreeuwde hij tot de pelgrims, „wij zullen den bodem opbreken!”

„Dat zult gij niet doen!” riep de oude Dschain-priester, „gij zijt een kind des doods, als gij een tempel schendt!”

In plaats van te antwoorden beval de fakir weer:

„Haalt ijzeren stangen!”

Eenige pelgrims snelden heen om uit het kamp buiten de stad het gewenschte te halen.

Steeds woedender drong de opgewonden menigte op de priesters van den hoofdtempel aan.

Deze hadden zich op de trappen van het al-

taar, vóór het Boeddha-beeld, verzameld, nadat zij zich hadden gewapend met zilveren en gouden bijlen en zwaarden uit de schatkamer van den tempel.

Zij waren vastbesloten liever te sterven, dan hun tempel te laten ontwijden.

Maar de volksmenigte volhardde in haar voornemen en zij wachtte, onder leiding van den fakir, op de terugkomst van de boden, die naar het kamp waren gezonden.

Daar weerklonk uit de verte de luide kreet van een olifant.

Daar de tempel op een hoogen berg lag, kon men in de straten kijken, en men ontwaarde een prachtig opgetuigd beest, dat, omringd door eene ontelbare menigte pelgrims, den tempelberg naderde.

Deze verschijning lokte ook den fakir uit den tempel.

Zou daar een machtige Rajah komen? Dan hadden de priesters gewonnen spel. Hij zou hen beschermen.

Om zekerheid te hebben, snelde hij het dier, dat door den langen tocht vermoeid was en zich nog maar langzaam voortbewoog, tegevoet.

Hoe verbaasd was hij, toen hij in den mahout, dien de olifant droeg, den jongen hindoe herkende aan wien hij het geheim van het Akasa had geopenbaard. Ook Achmed herkende dadelijk den fakir en riep hem toe:

„Geleid ons naar den tempel en naar het gewelf van het Akasa. Mijn meesteres beveelt het.”

De zijden gordijnen van de tent werden nu geopend en de fakir kon de van juweelen schitterende, rijk gekleede Samru zien.

„Geleid ons!” riep zij door haar dichte sluiers, en wierp tegelijkertijd eenige gouden munten als belooning naar beneden.

Nieuwsgierig en verbaasd keek het omringende volk naar de prinses en vroeg:

„Wat beteekent dat?”

Zij zouden antwoord krijgen.

De fakir zocht in zijn fantasie verband tusschen de aankomst van den opgesierden olifant en zijn meesteres en den gezochten Brahma en voor het dier uitlopend en den weg wijzend, sloeg hij met wild gebaar zijn armen omhoog en riep in de grootste opgewondenheid:

„Maakt plaats, gij lieden! Bidt! Anapura, de lievelingsgodin van Brahma, is gekomen om hem door haar schoonheid en dans vreugde te brengen.”

En het volk in zijn groote onwetendheid, in zijn zucht naar het geheimzinnige, sloeg geloof aan deze woorden en volgde onder geestdriftige uitroepen en gebeden naar den tempelberg.

Slechts met moeite kon de weg voor den olifant worden vrijgehouden. Man aan man,

als een golvende zee, drongen de pelgrimscha- ren voorwaarts.

Toen nu de olifant voor den ingang van den tempel neerknielde, en Achmed zijn meesteres en haar slavin behulpzaam was bij het verlaten van de tent, brak de menigte los in kreten van verrukking.

In het schitterende zonnelicht straalden en vonkelden de juweelen en sieraden van Samru en het was te begrijpen, dat men haar voor een bovenaardsch wezen hield.

Natana volgde haar meesteres, toen deze den drempel overschreed van den tempel.

De priesters bogen diep voor haar, want zij herkende aan de pracht der juweelen en de kostbare kleedij een spruit uit het vorstelijk geslacht.

De opperpriester van Dschain naderde Samru.

„Wat wenscht gij, meesteres, in den tempel van Dschaina? Uw gebeden zullen op gouden handen voor zijn aangezicht worden gebracht en zijn goddelijke zegen zal met zonnestralen op u nederstroomen!”

Samru die haar gelaat, volgens de zeden van het land, diep gesluierd had, antwoordde:

„Priester, ik wensch niet te bidden. Ik wensch van u te vernemen, waar de vreemdeling is, die in deze stad is verdwenen!”

De priester haalde de schouders op en meende verstandig te handelen als hij zich hield, alsof hij van niets wist.

„Ik weet van geen vreemdeling”, sprak hij. Maar de fakir en het volk lieten hem niet verder spreken.

„Hij liegt!” schreeuwde de menigte uit duizend kelen.

De priester verbleekte en zijn knieën knikten.

Duizenden vuisten strekten zich dreigend naar hem uit. Het fanatisme der menigte verlangde een slachtoffer.

Samru hief haar rechterarm op en alsof olie op de golven van een woeste zee werd geworpen, verstomden de kreten en bedreigingen.

Zoodra de rust hersteld was, herhaalde Samru haar vraag en ten einde raad trad de opperpriester naar zijn makkers toe.

Dit dralen bewees, dat de priesters een geheim wilden verbergen en in haar vrees, den geliefde daardoor te zullen verliezen en vol bezorgdheid voor wat hem mocht zijn overkomen, hief Samru haar hand opnieuw omhoog en riep:

„Weg met de priesters!”

Nauwelijks had zij deze woorden gesproken, of uit duizend kelen klonk een woedend geschreeuw.

Als een reuzengolf wierpen de menschen zich op de ontstelde priesters, hun zilveren en gouden wapenen werden hun ontnomen nog voordat zij deze ter verdediging hadden kun-

nen opheffen en in een korte spanne tijds waren de Dschain-priesters onder den voet geloopt, verslagen en vertrappt.

In dolle verrukking dansten de overwinnaars om de lichamen van hun slachtoffers, daarbij luide jubelkreten slakende, nu hun fanatisme was bevredigd.

In het volgende oogenblik beukten ook reeds ijzeren stangen op de marmeren plaat achter het Boeddha-beeld en in weinig tijd was de ingang naar het onderaardsch gewelf van het eeuwige vuur vrijgemaakt.

Op een teeken van Samru heerschte er diepe stilte onder de menigte.

Zeldzame, geheimzinnige muziek klonk uit het gewelf omhoog — wondervolle tonen, zooals de toehoorders ze nog nooit hadden gehoord.

En de zoete harmonieën, die weerklonken, kalmeerden de opgewonden menigte en bevoerden hun ziel, als voorspelden zij het hoogste geluk.

Aarzelend zette Samru haar voet op de bovenste trede, want de onzekerheid over hetgeen zij beneden zou aanschouwen, deed haar beven.

Niemand durfde haar vergezellen. De fakir plaatste zich met het gouden zwaard, dat hij een der priesters had ontrukkt, voor den ingang; naast hem stonden Achmed en Natana.

Zoodra Samru de onderste trede der trap had bereikt en een blik wierp in het gewelf, bleef zij verschrikt staan.

Daar, dicht bij haar, naast een klein welriekend vuur, zat hij, voor wien zij haar leven had gewaagd, omdat haar groote, warme, jonge liefde hem toebehoorde.

Daar zat hij, de oogen naar de zoldering gericht en zoo in gedachten verdiept, dat hij haar verschijning niet had opgemerkt.

Heel zacht, als vreesde zij hem te storen, trad zij naderbij.

Nu bemerkte zij, dat de muziek uit een instrument kwam, dat hij boven het vuur hield.

Maar het was niet de muziek, die zijn zinnen bekoorde, doch — zij wendde den blik naar de zoldering en zag de zwevende en dansende figuren. Aarzelend schreed zij naar het vuur, tot zij dicht naast hem stond.

Zij legde haar rechterhand op Raffles' schouders en sprak met zachte stem:

„Rao!”

Verschrikt ontwaakte hij uit zijn gepeins.

Hij legde het Akasa op den grond en wreef zijn oogen uit, voordat hij haar aankeek.

Onmiddellijk zweeg de muziek en verdween de verschijning aan de zoldering.

Vermoeid en mat klonk zijn stem, toen hij bijna stamelend zei:

„Ben jij het, Samru? Of is het een nieuw visioen?”

„Ik ben het, Rao, ik ontving je brief en met

behulp van Achmed ben ik het paleis van mijn vader ontvlucht en ik heb je bevrijd uit de handen der priesters. Kom, sta op en wees blij, dat ik op het juiste oogenblik kwam, voordat een ongeluk je trof."

"Je kwaamt te rechter tijd!" sprak Raffles halffluid. „Daar ligt een helsch product van Indische tooverkunst, dat dengene, die het ziet, volkomen in zijn macht houdt. Goddank! Je bent te rechter tijd gekomen! Hoe vond je den weg hierheen?"

„Achmed, dien jij met den brief naar mij toezond, bracht mij hierheen."

Hij keek haar aan als iemand, die uit een zwaren slaap ontwaakt en met moeite weer tot de werkelijkheid terugkomt.

Langzaam keerde de herinnering bij hem terug.

Samru legde haar armen om zijn hals.

„Wat dreef je toch naar dit geheim, Rao?"

Raffles streelde haar, zijn oogen werden weer levendig, zacht sloeg hij den sluier op zij en kuste haar.

„Mijn plicht, Samru!"

Vragend keek zij hem aan, zij begreep deze woorden niet. Een Indische Maharani heeft geen plichten.

„Ik moet je redden, Rao", vervolgde zij.

„Het volk is door een fanatieken fakir op een dwaalspoor gebracht en houdt je voor den herboren Brahma. Wij moeten ons verwijderen, zonder dat de arme dwazen iets merken. Ik zal Natana roepen, je moet je in haar kleeren hullen en gesluierd als mijn slavin den tempel verlaten.

Voor den hoofdingang wacht mijn olifant. In diens tent moet je je verbergen."

Raffles wist niets van hetgeen buiten den tempel was voorgevallen.

Het geheim van het Akasa had hem geheel in beslag genomen.

De zeldzame beeltenissen, die het bij het schijnsel van het vuur te voorschijn tooverde, hadden als een bovennatuurlijke verschijning gewerkt en zijn geest in onverbreekbare banden geketend.

Daar klonk een zachte tred op de trap.

Langzaam daalde de fakir naar beneden.

Voordat hij de onderste trede bereikte en Raffles kon zien, was Samru hem tegemoet gesneld en, een snelle ingeving volgend, riep zij hem toe:

„Keer terug tot het volk en zeg hun, dat allen dadelijk de stad moeten verlaten, totdat zij een ander bevel hebben gekregen."

Gehoorzaam ging de fakir weer naar boven. Hij begreep, dat alleen een vorstin een dergelijk bevel kon geven, want slechts de grooten en machtigen van een land waren gewend om te bevelen.

Slechts zij — de meesters — mochten gebieden en de overige millioenen hadden te gehoorzamen.

En zoo gaven ook hier de duizenden welwillend gevolg aan de woorden van den fakir.

Bovendien naderde reeds het uur, waarop de poorten der tempelstad zouden worden gesloten.

Toen de avondklokken luidden, was priester noch pelgrim in de heilige stad achtergebleven.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een kostbaar offer.

De overgebleven priesters der tempelstad waren radeloos. De meeningen liepen zeer uiteen. Ook bij hen deed zich reeds de invloed der Engelsche beschaving gelden.

Zelfs al was het Brahma niet geweest, het fanatisme der menigte geloofde aan bovenaardsche dingen, en dit geloof was machtiger dan al het andere.

Toen de laatste priesters naar hunne rustplaatsen terugkeerden, klonk plotseling een woest geraas in het kamp der pelgrims.

Verbaasd luisterden de priesters en zij bestegen de hoogte, die het dal van het kamp scheidde.

Groote vuren verlichtten de straten en pleinen van het kamp, dat uit lichte houten gebouwen en tenten was opgetrokken.

Donkere menschenmassa's vulden de straten en stroomden naar een plein waar, in het heldere licht van het vuur, een aantal ruiters stilhield.

Eenige priesters snelden naar het plein om te vernemen wat daar voorviel.

Maar reeds kwamen pelgrims hun tegemoet, die hun toeriepen:

„Komt, priesters! Snelt naar den Dschaintempel! Een bedrieger ontsteelt u daar het heiligdom van Brahma, en eene danseres is zijne

medeplichtige. Hier zijn zooveel afgevaardigden van den Maharadjah aangekomen. Zij vervolgen den bedrieger en trachten hem in handen te krijgen. Opent de poorten der heilige stad, opdat wij den bedrieger kunnen steenigen."

Zwijgend luisterden de priesters naar deze tijding en zij snelden naar hun opperhoofd, naar Zoraster.

In hun ooren weerklonk het gebrul der opgewonden pelgrims:

"Steenigt hem!"

Het was duidelijk, dat de menigte plotseling tot andere gedachten was gekomen en de priesters aarzelden niet hiervan gebruik te maken.

Toen Zoraster de priesters had aangehoord en het geschreeuw der menigte vernam, sprak hij:

"Niemand treedt in het nachtelijk uur de heilige stad binnen. De poorten blijven gesloten."

Gedurende dit alles doorleefden Raffles en Samru angstige uren.

Raffles wist niet, hoe hij onopgemerkt uit de tempelstad zou kunnen komen.

Toen bood de trouwe Achmed zich aan om den weg te zoeken; hij sloop aan den noordkant over den hoogen muur het pelgrimskamp binnen. Dadelijk viel hem het ongewone nachtelijk lawaai in de straten op en nieuwsgierigheid dreef hem naar het plein, waar de menigte rondom de boden van den Maharadjah stond.

Hij werd door ontzetting aangegrepen, toen hij de ruiters herkende, en doodelijk verschrikt hoorde hij, hoe het volk woedend den dood van zijn geliefden Sahib eischte.

Weinig hoop bleef er nog over om de tempelstad te kunnen ontvluchten.

Als het gebrul van uitgehongerde tijgers klonk het uit de menigte: "Steenigt hem!"

Een half uur later was Achmed bij Raffles terug.

Hij was zóó uitgeput, dat hij bijna niet kon spreken.

Met moeite hijgde hij:

"Ze willen ons doden! Bodem van den Maharadjah zijn aangekomen! Gij moet vóórdat de zon opgaat met Samru weg zijn."

"Zij slaapt, Achmed."

"Wek haar dan, heer. Gij moet weg! De woede der pelgrims kent geen grenzen! Vlucht, of gij zult nooit weer de zonnestrallen weerkaatst zien in de lachende oogen van Samru."

Raffles ging den tempel binnen, waar, aan de voeten van het Boeddhabeeld, Samru op zijden kleeden lag te slapen.

Zacht riep hij haar bij haar naam en dadelijk richtte zij zich op. In weinig oogenblikken had zij alles begrepen.

Met fieren blik sprak zij:

"Wij zullen ons niet door het noodlot laten dwingen. Voorwaarts, geliefde! Vraag Achmed, waarheen."

En de trouwe Mahout sprak tot zijne meesteres:

"Gebiedster, wij moeten naar de bergen. Door de stad kunnen wij niet, daar wacht ons de dood. Volg mij! Over een uur is de dag aangebroken dan stroomt de menigte naar binnen en dan mogen we niet meer in de stad zijn."

Na een korte aarzelings sprak Samru:

"Laat ons vluchten!"

Zij snelden langs de tempeltrap naar beneden. Natana volgde achteraan en in haar slanke handen hield zij een zwaard, waarmede zij bereid was haar meesteres tot den laatsten droppel bloed te verdedigen. Raffles echter droeg in een zijden doek gewikkeld het kostbare Akasa, voor welks bezit zij al de vreeselijke gevaren trotseerden.

Zij begaven zich naar de achterzijde van den tempel, aan welks muren een zuilengalerij grensde, dat de uitgangspoort verborg.

Behoedzaam keek Achmed door de poort. Niets was te zien aan dezen kant van de stad.

De vluchtelingen volgden een smal, bijna onbegaanbaar pad. Achmed liep nu met Natana vooruit. Op hen volgden Raffles en Samru. Zij vlijde zich teeder tegen hem aan. Zwijgend snelden zij voorwaarts. Slechts eenmaal keerde Achmed zich om en riep:

"Meesteres, de weg is ver, zal ik u dragen?"

Maar Samru antwoordde glimlachend:

"De hand, die mij geleidt, doet mij alle vermoeidheid vergeten."

Raffles kuste de handen, die zij hem nu voor immer had toevertrouwd.

Steeds voorwaarts snelden zij, totdat de opgaande zon de nachtelijke schaduwen verdreef. De zon, bij wier eerste stralen de bloedorstige menigte de tempelstad binnenstormde om wraak te nemen.

Maar de vluchtelingen bevonden zich op veiligen afstand.

Het gebergte werd steeds steiler en kaler. Hier en daar kwamen de vluchtelingen door kleine palmboschen, die eenige schaduw aanboden. Maar weldra zag Raffles, dat Samru moe werd en rust moest nemen.

Achmed keek, op een rotsblok staande, met scherpen blik in het dal; maar hij ontwaarde buiten de muren der tempelstad geen enkelen vervolger.

"Het is goed," mompelde hij, "zij zoeken ons in de tempels. Wij kunnen een oogenblik rust nemen."

Zij legden zich neer achter een met mos begroeid rotsblok.

Maar spoedig stonden zij weer op om hun weg voort te zetten.

De bergen werden steiler en de weg moeilijker. Onverdraaglijk was de hitte, die de rots-

achtige bodem uitstraalde, en een brandende dorst begon hen te pijnigen. Maar nergens was een bron te ontdekken om zich te laven.

En de zon voleindigde haar weg aan den hemel en wederom daalde de nacht.

„Ik kan niet verder,” zuchtte Samru, „laat mij liggen en bekommert u niet meer om mij.”

Bewusteloos zonk zij op den grond neer.

Raffles boog zich smartelijk over het bleeke gezichtje met de gesloten oogen.

„Wij zullen rusten, heer,” sprak Achmed, „het is voor vandaag genoeg.”

Achmed had intusschen verkoelende bladeren gezocht en legde die zijn meesteres op het voorhoofd.

Opeens vond hij ook onder een rots een langzaam vloeiende bron. Dit bracht weer moed en hoop in de harten der vluchtelingen.

Wederom rustten zij in de schaduw van een rots en sluimerden de vermoeide reizigers in.

Bij het aanbreken van den morgen vervolgden zij hun weg.

Samru zag er bleek uit, maar gelukkig glimlachend liep zij verder.

Tegen den middag bereikten zij eindelijk de vlakte, die zich tot Bombay uitstrekt en door eenige riviertjes wordt doorsneden.

Op de vlakte ontdekten zij bij een smalle beek een paar lage hutten.

Vol hoop snelden zij erheen. Achmed riep luid om de bewoners op hen opmerkzaam te maken.

Maar geen menschelijke stem gaf antwoord.

Het dorp lag in diepe rust. Een onverklaarbare angst beving de vluchtelingen, toen zij de armoedige woningen bereikten.

Rondom slechts puinhoopen en woestenij. Er heerschte doodsche stilte.

Raffles was spoedig besloten een der hutten binnen te treden. Hij struikelde over een been, dat op den grond lag. Hij bukte zich en raapte het op.

Samru en Achmed waren naderbij gekomen en keken naar het gevondene.

„Wat is dat, Rao?” vroeg Samru.

Toen antwoordde Achmed:

„Heer, werp het op den grond, het is een been van een mensch.”

„Het huis schijnt leeg en uitgestorven.”

„Ja, heer,” antwoordde Achmed, „leeg en uitgestorven. En niet alleen dit huis, maar het geheele dorp. Hier is alles dood, de pest heeft hier geheerscht.”

Samru sidderde en hield Raffles' arm krampachtig vast. Zwijgend keerden zij zich om en gingen verder.

Hier en daar, tusschen het onkruid verborgen, lag een geraamte, dat door de zon verbleekt was.

Samru trad verschrikt achteruit.

Zij rilde van afschuw.

Maar steeds gingen zij verder en haalden

verlicht adem, toen zij het akelige dorp achter den rug hadden en niets meer zagen van dezen ontzettenden geesel van Indië.

Maar, o schrik — slechts weinige uren daarna begon de prinses te rillen en te beven van de koorts.

Machteloos zonk zij neer.

Raffles boog zich over haar heen, maar de trouwe Achmed trok hem weg. Ontsteld keek hij naar haar, die daar op den grond lag en fluisterde:

„Sahib, vlucht — het is de pest!”

Raffles voelde zijn bloed verstijven; hij kon het niet gelooven.

Maar hij zag hoe de slanke, teere handen der geliefde zich kromden van pijn, haar gelaat was doodsbleek — nog eenmaal sloeg zij de zachte oogen op, een laatste gelukzalige glimlach en reeds had de koude, wreede dood een der schoonste bloemen afgebroken.

Raffles wist niet, wat er met hem gebeurde.

De trouwe Achmed had hem bij de hand genomen en geleidde hem met Natana naar de naastbijzijnde Engelsche kolonie.

Het is zes weken later en wij bevinden ons op het terras van een hotel te Constantinopel. Er bevinden zich twee heeren op het terras en zij kijken met droomerigen blik over de met zonlicht overgoten Gouden Hoorn.

Het is een vreedzaam, maar levendig beeld, dat zich voor hun oogen ontrolt, maar zij zien het niet, verdiept als zij zijn in hetgeen zich voor hun geestesooogen vertoont.

Deze twee aristocratische heeren, van wie er een nog de sporen van doorgestane ziekten en vermoeienissen op het gelaat draagt, zijn Engelsche edellieden. De een is Lord Richard Turkington, die op verzoek van Lord William Aberdeen, die hem uit Bombay geschreven heeft, naar Constantinopel is gegaan, om hem daar te ontmoeten, daar hij hem zeer veel te verhalen had over zijn onderzoekingstocht in Indrabad, welke tocht hem bijna het leven had gekost.

De tweede heer is Lord Aberdeen, anders gezegd John Raffles, die den jongen lord pas het verhaal van zijn avonturen en wederwaardigheden heeft gedaan.

Lord Turkington is zeer ontroerd geweest bij het vernemen van de gevaren, die Lord Aberdeen om zientwille heeft getrotseerd, maar nu hij alles gehoord heeft, vertoeven zijn gedachten toch meer bij het Akasa, dat voorwerp, dat reeds zoovele rampspoeden op zijn geweten heeft.

„Als ik u dus goed begrijp, hebt gij het Akasa in uw bezit?” vraagt Lord Turkington op zachten toon.

„Juist mylord,” klinkt het op even zachten toon gegeven antwoord. „Ik heb het in mijn bezit. Het ligt in een mijner koffers; het is na-

tuurlijk uw eigendom, maar als gij een raad van mij wilt aannemen, vernietig het dan of ont doe u er van op andere wijze. Er rust een noodlot op. Dengene, die het in zijn bezit heeft, moet een offer brengen. Soms is dat offer zijn leven, soms zijn ziel. Uw voorvaderen hebben ziel en lichaam er door verloren. Ik heb het offer moeten brengen, zooals gij weet, dat een meisje, schoon en onschuldig van hart, midden in de woestijn haar jeugdige leven verloor. Ook U zal de heilige nap van Boedha noodlottig worden. Maar nochtans, zooals ik heb gezegd, is het uw eigendom en ik heb het medegebracht, opdat gij er mede kunt doen wat gij verkiest. Wilt gij dat ik het haal?"

Lord Turkington keek Raffles niet aan, maar boog zwijsend het hoofd.

Raffles stond zuchtend op. Hoe gaarne had hij gezien, dat de jonge lord hem vrijheid had gegeven het noodlottige voorwerp te vernietigen. Maar het scheen, dat het Akasa zijn noodlottigen invloed reeds op lord Richard uitoefende en hij begreep, dat hij de wensch van den lord waarvoor hij het dierbaarste wat hij bezat, had moeten offeren, moest inwilligen.

Na enkele minuten keerde hij terug met een fluweelen zakje, waarin hij het Akasa had opgeborgen. Zonder het er uit te halen, gaf hij het Lord Turkington, die het, nieuwsgierig als een kind, uit het foudraal nam.

Zwijgend hield hij het onooglijk uitziende voorwerp, dat niettemin een zoo groote en noodlottige macht bezat, in de hand. Geruimen tijd keek hij er naar, zonder eenige bewe-

ging hoegenaamd te maken en al dien tijd keek Raffles den jongen man met spanning aan.

Eensklaps stond deze op. Met een energieke beweging hief hij het hoofd op, trad naar de balustrade en keek naar beneden in het woelige water van den Bosporus. Nog even richtte hij den blik op het voorwerp, dat hij in de hand hield, toen was het alsof hij de tanden op elkaar klemde en het volgende oogenblik slingerde hij het Akasa naar beneden.

Het donkere voorwerp kwam op de kade terecht, waar het tegen het hardsteen te pletter sloeg en in duizend stukken brak. De stukken vielen in het water en deden een Turkschen visscher, die juist in zijn bootje voorbijvoer, even naar het balcon van het hotel opzien.

Maar hij zag slechts twee bleeke gezichten over de balustrade in het water kijken.

„Ik weet niet wat het geweest is, dat in het water viel,” mompelde de man voor zich heen, „en ik spring het niet na. Kwijt zijn ze het, dat is zeker!”

Hij kon niet vermoeden, dat het juist de bedoeling der twee heeren geweest was om dat voorwerp, — wat het dan ook geweest moge zijn, — kwijt te zijn en voor goed.

Zij ademden verlicht op, het was of een zware steen van hun gemoed was gewenteld en alsof de zon helderder scheen.

Zwijgend stonden zij hand in hand en staarden met kalmen blik over het woelige water van den Bosporus. De vrede was in beider hart weder gekeerd.

De volgende aflevering (Nr. 542) bevat:

De Directeur der Koloniaale Vereeniging

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885